

ምዕራፍ አምስት

ጎነት ገባች

“Enter Genet” እንዲሉ። ወደ ባሌ ጎባ የሄድኩት በ1961 ዓ.ም. በመጋቢት ወር የመጀመሪያ ሳምንት ውስጥ ይመስለኛል - ከሁለት ሳምንታት ገደማ በኋላ ለሚከፈተው የኢትዮጵያ ንግድ ባንክ ቅርንጫፍ “የገንዘብ እና የሂሳብ መዝገብ ያዥ” ሆኜ። በቅርቡ የጎባ ከተማ በጋ ከከረምት በሚያስኬድ የጠጠር መንገድ ከአዲስ አበባ ጋር የተገናኘ ቢሆንም፤ እኔ የሄድኩት ግን በአውሮፕላን ነበር። ከአውሮፕላኑ ወርጄ፤ ሻንጣዬን በአንድ የጉልበት ሠራተኛ አሸከሜ፤ ከአውሮፕላን ማረፊያው የከተማው ዋና መንገድ ብቻ ከሚሰየው ከአቶ ይልማ አሞሣ ሆቴል መኝታ ያዝኩ። ከሰዶው፤ ከጅማው እና ከአዲስ አበባው አውሮፕላን ማረፊያዎች ሌላ ገና ያሳየሁ ቢሆንም፤ የዚያን ጊዜዎን ጎባ ያህል የአውሮፕላን ማረፊያው እንብርቱ ላይ የሆነ ሌላ ከተማ ያለ አይመስለኝም።

የባንኩን ቅርንጫፍ ለመክፈት በምናደርገው ቅድመ ዝግጅት የሚረዱን ሻለቃ (በኋላ ጄኔራል) በቀለ ጉደታ የሚባሉ የጠቅላይ ግዛቱ የፖሊስ አዛዥ ስለ ሆኑ፤ እርሳቸውን እንዳገኛቸው አዲስ አበባ ባሉት አስቆጭ ተነግሮኛል። ስለዚህ ምሣ ከበላሁ እና የሥራ ሰዓት አስኪደርስ ድረስ ከጠበቅሁ በኋላ ወደ ሻለቃ ቢሮ ለመሄድ ተነሣሁ። አቶ ይልማ መንገድ ከሚያሳየኝ አንድ ልጅ ጋር አገናኘኝ። ለመንግሥት ባለ ሥልጣኖች፤ ስታዋቂ ነጋዴዎች እና ለአንዳንድ የከተማው ነዋሪዎች የተዘጋጁ የጥሪ ካርዶች በካርቶን ሳጥን ውስጥ ይገኛሉ። የጥሪውን ካርዶች የማሠራጨቱን ሥራ የሚያሰፈጽሙልን ሻለቃ በቀለ ናቸው።

ከሆቴሉ ስንወጣ፤ አቶ ይልማ ያገናኘኝ ልጅ ካርቶኑን እንዲይዝልኝ ሆነ። ሆኖም እንደ ሃምሳ ሜትር ያህል እንደ ሄድን በግድ ተቀበልኩት። ምክንያቱም መንገዱ በጣም ጭቃ ነው። አግር ማሳረፊያ የሚሆን ቦታም የለው። ይኸ ልጅ ካርቶኑን እንደ ያዘ ከወደቀ፤ የጥሪ ካርዶቻችን አለቀላቸው ማለት ነው። የድጡም ሆነ የመንደባለሉ አደጋ ያሰው ከአርሱ ይልቅ በእኔ ላይ እንደ ሆነ እላ ጣሁትም። መንገዱንም ሆነ ጭቃውን ከእኔ ይልቅ አርሱ አሳምሮ ያውቀ

ዋልና። ቢሆንም፤ እነዚህን ካርዶች ተሸከሞ፤ በዚያ መንገድ ላይ ተጉዞ፤ በሰላም ከሻለቃ ቢሮ ለማድረስ ከራሴ የበለጠ የማምነው ማንም ሊኖር አይችልም። መውደቅም ካለ እራሴው ብወድቅ ነው የኅሊናው ወቀሳ የሚቀልልኝ። መንገዱ ረዥም የነበረ ቢሆንም፤ ሳልወድቅ ነበር የደረስነው። ተመስገን ነው።

ሻለቃ በቀለ ቢሮ ሰገባ በድንጋጤ ከው ነበር ያልኩት። የሻለቃው መቀመጫ ያለው በበሩ ትይዩ፤ ከኋላቸው ወዳሰው ግድግዳ በጣም ቀርቦ ነው። በበሩ እና በእርሳቸው መካከል ሰፊ ክፍት ቦታ አለ። ወንበራቸው ምን ዐይነት እንደ ነበረ ትዝ አይሰኝም። ጠረጴዛቸው ግን ትልቅ ነው። ከፍሉ በሙሉ ሳጋቱራ ተጎዝጉዘበታል። “ሳጋቱራ ተጎዝጉዘበታል” ከማለት ይልቅ “ሳጋቱራ ተከምሮበታል” ማለት ይቀልላል። እንደዚህ ያለ ነገር አይቼ አላውቅም። በአንጨት መሰንጠቂያ ውስጥ እንኳን የዚያን ያህል ብዙ ሳጋቱራ የሚገኝ አይመስለኝም። የአንድ ጠቅላይ ግዛት የፖሊስ አዛዥ ሳጋቱራ ቁልል ውስጥ ምን ይሠራሉ? ብዙም ሳልቆይ ሳጋቱራ የአካባቢው የጭቃ መከላከያ መሆኑን ተረድቻለሁ።

ሻለቃ በቀለ ከመቀመጫቸው ተነሥተው እና አጃቸውን ዘርግተው ከጨበጡኝ በኋላ -

“ተቀመጥ” አሉኝ።

“አሺ” ብዬ ለአንግዶች ከተዘጋጁት ወንበሮች አንዱን ስቤ ተቀመጥኩ።

“አልቅስ አልቅስ አይደል አሁን የሚልህ?” አሉኝ፤ ገና ንግግር ሲጀምሩ። ሰውዬው ፖሊስ ብቻ ሳይሆኑ፤ ሳይኮሎጂስትም ጭምር መሆን አለባቸው። እንዴት ዐወቁብኝ? በትክክል አልቅስ አልቅስ እያለኝ ነበር። ገና አቶ ይልማ ሆቴል ውስጥ፤ ወደማርፍበት ከፍል ስገባ ነው ሆድ ሊብስኝ የጀመረው። አሁን እየዘነበ ባይሆንም፤ ወደ ሻለቃ ቢሮ በመጣሁበት መንገድ ላይ ያየሁት ያሁሉ ማጥ የዋዛ ዝናብ የፈጠረው እንዳይደስ ተረድቻለሁ። ፀሐይ አትታይም፤ ይቀዘቅዛል፤ የጨፈገገው ቀን ነው። ስለ ጎባ የዓየር ጠባይ ምንም ዐይነት ጥናት አላደረግሁም።

“አዎ!” አልኳቸው።

“ጎባ ምን እንደሚባል ልንገርህ?”

“ምን ይባላል?”

"ሲገቡ በአንባቢ ሲወጡም በአንባቢ!"

"ሲገቡ በአንባቢ የሚባልበት ምክንያት ይገባኛል። ሲወጡም በአንባቢ ለምን እንደሚባል ግን አልገባኝም።"

"ሲገቡ ይጠሉት እና አሁን አንተ እንደ ሆነከው ይሆናሉ። በኋላ ደግሞ ይለምዱት እና፣ የጠሉትንም ያህል ይወድዱት እና፣ ሲወጡም ያለቅሳሉ።"

"እኔን በተመለከተ የፊተኛው እንጂ የኋለኛው አውነት እንደማይሆን አርግጠኛ ነኝ።"

ትክክለኛ እና አጅግም ወቅታዊ ከሆነው፣ ከዚህ የሻለቃ በቀለ አረጋጊ መከፈቻ (ICE BREAKER) በኋላ፣ ወደ መጣሁበት እና በፈታችን ወዳለው የባንኩ ቅርንጫፍ ምረቃ ፕሮግራም ተመለስን። የምንጎጋገረውንም ሁሉ ተነጋገርን እና ወደ ሆቴሌ ተመለስን።

ጎባ ሦስት ዓመታት ከዘጠኝ ወራት ቆይቻለሁ። ከዓመቱ ውስጥ በጠቅላላው ወደ ዘጠኝ ወራት ይዘንባል። በጋው እና ከረምቱ ተለይቶ አይታወቅም። ጭቃ ነው። ጭቃው አህያ ከነጭነቷ ሲያሰምጥ፣ ብዙ ሰዎች ተሰብስበው፣ ሁለት ወፍራም አጠናዎች በአህያዋ የፊት እና የኋላ አግሮች አካባቢ ከሥሯ አሰገብተው፣ በሽከም ሲያወጧት አይቻለሁ። ብርድ ነው። ፍሪጅ አያስፈልግም። የገብሰ እንጀራ ይበላል። ሁሉ ዐይነት አልኮል፣ የማር እና የኮሶ አረቄም ጭምር፣ ይጠጣል። ከብቶቹ ጦስኝ ይበላሉ። ሥጋቸው እና ወተታቸው ለጉድ ይጣፍጣል። ትንኞች እና ዝንቦች የሉም። ልጆች ጉንፋን ሳይዛቸው ያድጋሉ። ጎልማሶች ረዥም ዕድሜ ይኖራሉ።

ጃንሆይ ጎባን የጎበኙ ጊዜ፣ "ዕድሜአቸው 126 ዓመት ነው" መሰለኝ የተባለ አንድ ሽማግሌ ሰው "እኔ ያንተ አሽከር" አያሉ በሰለለ ድምፃቸው ሲፎከሩ ለምቻቸዋለሁ። በጣም ሰፊ በሆነ ዳሰ ውስጥ ግብር እየተበላ ነበረ። ጉልበት ያላቸው ሰዎች ወደ ፊተኛው የዳሉ ከፍል እየሄዱ፣ ለንጉሡ በሚታዩበት እና በሚሰሙበት ቦታ እየተንጎራደዱ ያቅራራሉ። ይፎከራሉ። ያልኳቸው ደካማ ሽማግሌ ግን ከኋላ፣ እኔ ከተቀመጥኩበት አካባቢ፣ ትንሽ እንደ መንጎራደድ አያሉ። እንኳን ክፊት ላሉት፣ በቅርባቸው ላለውም በቅጡ በማይሰማ ድምፅ ፎከሩ። ማንም እያዳመጣቸው አንዳልነበረ እንዴት እንዳወቁት እንጂ፣

"ተፈሪ፣ ምሳህ ይቀራል እንጂ ኩርፊያው ምንድነው?" ብለው፣ አዳራሹን ጥለው ውልቅ አሉ። በኋላ ተለምነው ተመለሱ እና ከንጉሡ አካባቢ ተቀምጠው ምሳቸውን በሉ። ገንዘብ እና ልብሰም ተሸለሙ።

ሻለቃ በቀለ አንዳሉትም ጎባን በጣም ለምጄዋለሁ፤ ወድጄዋለሁም። ለቅቄው ስወጣ አለቅሰ እንደ ሆነ ወደ ፊት ይታያል። ሁለት ዓመት ከቆየሁ በኋላ፣ "ጎባ ከረምት ገባ" በሚል ርእሰ የጻፍኳት እና ከአዲስ ዘመን ወይም ከዛሬዬቱ ኢትዮጵያ ጋዜጦች በአንደኛው ላይ የታተመችው ግጥሜ የመልመዴን ልክ ሳታሳብቅብኝ እትቀርም። የማሰታውሰው የሚከተሉትን ስንኞቿን ብቻ ነው፡-

... ስንት ዓመት ዘንመ?
ስንት ዓመት ጨለመ?
ዐለት እያራሉ፣
ዐፈር እና ደንጊያ እያግበሰበሱ፣
ዋቤ እና ገናሌ ስንት ዓመት ፈሰሱ?
ተሜ ትሄዳለች
ደብተሯን ሸጉጣ፣
ጭቃ መርገጥ ቀፏት፣ ታጎረመርማለች -
"እበሳ ነው ጣጣ!"
የቆመበት ዐጥንት
የለበሰው ሥጋ፣ የደረበው ሽማ፣
ይህ ጭቃ መሆኑን፣ በይነግሩት ይሆናል፣
ባያውቀው፣ ባይሰማ።

የመጀመሪያዎቹ አምስት ስንኞች ሳንሉሩን አላለፉም መሰለኝ ጋዜጣው ላይ ሳይታተሙ ቀርተዋል። ይኸም ፖለቲካ መሆኑ ነው?

ተራከቧዊ ተዓቅቦ

ፍቅር ደጋግሞ ይዞኝ ያውቃል። የመጀመሪያው የያዘኝ በ1949 ዓ.ም.፣ ዕድሜዬ ዐሥራ አምስት ዓመት ከመድፈኑ በፊት ነው። በዚያን ጊዜዋ የሶዶ ከተማ "አጣቢ" የምንላቸው፣ ገንዘብ እየተከፈላቸው የስዎችን ልብሰ የሚያጥቡ ወንዶች ነበሩ። የሚያጥቡበት ወንዝ ቀደም ሲል አንኖርበት በነበረው መሬታችን ላይ ነው የሚወርደው። እንድ ቀን በዚያ በኩል ሳልፍ፣ እንዲት ወጣት ልጅ

ልብስ ታጥባለች። እያጠበች ደግሞ እንደ ጉድ ትዘፍናለች። መጀመሪያ ላይ የሳበኝ እዘፋፈንዋ ነበር። ዐይኖቼ ያንን ሰርቅርቅ ድምፅ ወደሚያወጣው አፍ፣ አንገት፣ ደረት፣ ወዘተረፈ እያሉ ወደ ታች እና ወደ ላይ ሁለንተናዋን ቃፍተ። መልእክ አይቼ አላውቅም፤ ግን ከዚህች ልጅ ይልቅ ሊያምር አይችልም። የሆነ የሰንበት ቀን ነበረ መሰለኝ፤ ያን ዕለት እዚያ ወንዝ ላይ ከእኔ እና ከዚያች ልጅ በስተቀር ሌላ ሰው አልነበረም።

አጠባባቢዎን ጨርሳ እስከምትሄድ ድረስ ፈዝዜ ሳያት እና ስለማት የቆየሁ ይመስለኛል። እኔም የራሴን ልብሶች እዚሁ ወንዝ ላይ እንጨፍጭፌ ዐውቃለሁ። የታወቁት አጣቢዎችም እዚሁ ወንዝ ላይ የከተማውን ልብስ ሁሉ ሲያጥቡ ብዙ ጊዜ አይቻቸዋለሁ። እንደዚህች ልጅ፣ ልብስ የሚያጥብ ሰው ግን አይቼ አላውቅም። ልብሱን የምታሸበት እስተሻሸት፣ የምታለቀልቅበት አለቃ ለቅ፣ የምትጨምቅበት እጨማመቅ፣ እንቅስቃሴዋ ሁሉ የተለየ ነው። የሆነ ቁንጥ አለው። እሱም እራሱ ዘፈን ነበር። ከእርሱ ይልቅ ደግሞ የዘፈንዋ! ከዘፈንዋ ደግሞ የድምፅዋ! ከድምፅዋ ደግሞ የጥጥቶችዋ! ምን ጉድ ነው እሱ? በውስጡ እንደ ነበረ በማላውቀው፣ “እፍላጠናዊ ፍቅር” ልበለው?፣ ነፍሴ ተቀስቀሰች - ለመጀመሪያ ጊዜ።

በሌላ ቀን፣ ያችን ልጅ በመንገድ ላይ ስትሄድ አየኋት። ስላምታ ልለጣት ድፍረት አልነበረኝም። ብቻ በሩቁ ስከተላት ቆይቼ የምትገባበትን ቤት እየሁት - መጠጥ ቤት ነው፤ ጠጅ ቤት። ደግሞ በሌላ ቀን በሆነ በዓል ሰሞን በዚያ ቤት ደጅ ሳልፍ፣ በቤቱ ውስጥ ሰዎች ሲዘፍኑ ሰማሁ። እሁን አላመነታሁም - ዘው ብዬ ገባሁ። ዘፈን ስለማ የሚያደርገኝን አላውቀውም ነበር። እንደ ገባሁም ዘፋኞቹን ተቀላቀልኩ። በቁጥር ጥቂት የእኔ ብጤ ልጆች የነበሩባቸው ቢሆንም፣ አብዛኞቹ ግን ጎረምሶች ነበሩ። ልጅቱም እዚያው መካከላችን ነበረች። እህል ውሃ ሳንቀምለ፣ እንዲሁ ስንዘፍን ዋልን። ወደ ቤታችን ለመሄድ ስንገኝ፣ “ነገም ኑ!” አለችን - ልጅቱ። “ወየው ጉድ፣ ጠይቀሽ ነው?” አልኩ - በልቤ። እሁን ስሟንም ዐውቁዋለሁ - “በቀለች” ነው የምትባለው። “በቀለች ... በቀለች ... ።” ስሟ እራሱ እንደ ዘፈኗ ነው የሆነብኝ - ተሰምቶ የማይጠገብ።

በማግሥቱ ከማንም ቀድሜ የደረሰኩት እኔ ነበርኩ። ብቻዬን መግባቱ እሳፍሮኝ ወዲያ እና ወዲህ ሰል ትንሽ ጊዜ ገደልኩ። ሁለት እና ሦስት ልጆች

ሲጨማመሩልኝ፤ ገባን። ከተጨማመሩልኝ መካከል አበራ ገብረ መስቀልን እስታውሳለሁ። እርሱ ጥሩ ዘፋኝም ነበር። ከእኔም ጋር በደንብ እንጉዋው ቃለን። እሁን በቅርቡ፣ ለገብርኤል በዓለ ንግሥ ቁልቢ በሄደበት፣ በዚያው በያዘው የጦር መሣሪያ እራሱን አጠፋ። ከጠዋቱ አራት ሰዓት ገደማ ሲሆን ቤቱ ሞላ። ከጎረምሶቹ መካከል አንዱ፣ ከሆኑ ጠና ካሉ ሴት ጋር ሲንሸካሸክ እየዋለሁ። እንደዚያ ባለ የሞቀ ዘፈን ውስጥ እያለሁ፣ ምናልባት አውራጃም አኔው እራሴ ልሆን አችላለሁ፣ እንዴት ዐይኖቼ ሌላ ነገር መከታተል እንደ ቻሉ አይገባኝም።

ሰውዬው ገንዘብ ከኪሱ አውጥቶ ለሴትዮዋ ሲለጣቸው እየሁት። ትንሽ ቆየት ብሎ፣ ያች ልጅ ከመካከላችን ተነሥታ ወደ ጓዳ ገባች። እሁንም ትንሽ ቆየት ብሎ፣ ጎረምሳውም ከመካከላችን ተነሥቶ በዋናው በር በኩል ወደ ውጭ ወጣ። በሙሉ ልቤ እየዘፈንኩ ነኝ። ዐይኖቼ ግን ሳላዝዛቸው የሰዎቹን እንቅስቃሴ ይከታተላሉ። ትንሽ ቆይቶ፣ ከመካከላችን ወጥተው የሄዱት ሁለት ሰዎች፣ እንዲሁ ከሌላው ትንሽ ዘግየት ብለው፣ በየወጡበት በር ወደ መካከላችን ተመለሱ። በዚያን ጊዜ፣ የሄዱበት ጉዳይ ገባኝ። ምነው ባለየሁ ኖሮ! ዘፈኑን እቋርጬ ተነሣሁ እና ወደ ቤቴ ሄድኩ። የዚያን ዕለቱን ውሎ እና አዳር፣ ውሎ እና አዳር አይበለው። ትንሽዋን ልቤን ፍቅር ብቻ ሳይሆን፣ ቅናትም አጋያት - እሁንም ለመጀመሪያ ጊዜ።

በ1947 ዓ.ም. ይመስለኛል። ልብሰ ማጠቢያው ወንዝ በሚወርድበት መሬታችን ላይ በምንኖር ጊዜ፣ ከሴት ጋር የተያያዘ እንድ መጥፎ አጋጣሚ አግኝቶኛል። ግርማ ሀብተማርያም የሚባል የልጅነት ጓደኛ ነበረኝ። የእንድ ሰፈር ልጆች ነን። ግርማ በዕድሜ ጥቂት ዓመታት ይበልጠኛል። እንድ ቀን ከብቶች እያገድን እያለ፣ ከቤታቸው ሳይሆን እይቀርም፣ አብራው ከመጣች አንዲት ልጅ ጋር “አንተኛ” አለች። “ሞኝ እንደ መከሩት”፣ “እሺ” አልኩት። እርሱ እስቀድሞ ተኛ። ከዚያ በፊት ልምድ አለው እንደ ሆነም አላውቅም፣ ቻለበት። “ጭካ ውስጥ ይሁን እንጂ፣ የምናደርገውን ሁሉ እየተያየን ነበር የምናደርገው። “እሁን ያንተ ተራ ነው” አለኝ እና ልጅቱን ለቀቀልኝ። እኔ እንደ ግርማ ሳልችልበት ቀረሁ። እምቢ አለኝ። በጊዜው ምንም እልመሰለኝም ነበር።

ለሁለተኛ ጊዜ ተመሳሳይ መከራ ያደረግሁት ከሰምንት ዓመታት በኋላ፣ ጅማ እያለሁ ነው። ያን ጊዜም፣ ልክ እንደ መጀመሪያው ጊዜ፣ እምቢ አለኝ።

በሰዶ፡ በጅማ፡ በይርጋ ዓለም፡ በአዲስ አበባ፡ በጎባ "ልጃገረድ ዳደኞች" ነበሩኝ፡፡ ሆኖም፡ አነዚያ ሁለት ገጠመኞቼ ካላደሩብኝ ፍርሃት የተነሣ፡ ከአነዚህ ዳደኞቼ መካከል ከአንዳቸውም ጋር ተራከቦ ስማድረግ አልደፈር ኩም፡፡ ዕድሜዬ እየጨመረ ሊመጣ ግን፡ ነገሩም እያሰበኝ መጣ፡፡ ከማሳሰ ብም አልፎ እያሰጨነቀኝ እና ጤናም እየነሣኝ መጣ፡፡

ከልጅነቴ ጀምሮ አራስ ምታት እና ነስር ያዘወትሩኛል፡፡ በየወቅቱ በገባያ ላይ የዋሉትን የአራስ ምታት ኪኒኖች አየቃምኩ ነው ያደግሁት ማለት አችላለሁ፡፡ ጎባ እያለሁ፡ ከዕለታት አንድ ቀን በኃይል ነሰረኝ፡፡ ሁል ጊዜ ነው የሚነሰረኝ፤ ያን ዕለት ግን ከወትሮው በተለየ ዐይነት በኃይል ነሰረኝ ማለቴ ነው፡፡ ደንበ ችችን የምናስተናግድበት አይደለም አንጂ፡ የሥራ ሰዓት ነው የነበረው፡፡ አለቃዬ አቶ ሙሉጌታ ዱባለ ደነገጠ፡፡ አፍንጫዬን በጥጥ ወትፌ እና በባንኳ ላንድ ሮቨር መኪና ውስጥ እንገቴን ወደ ማጅራቴ አስግኜ ተቀምጫ፤ ይዞኝ ወደ ጎባ ሆስፒታል በረረ፡፡ በጊዜው በጎባ ሆስፒታል ዶክተር የሚባል ቡልጋሪያዊ ሐኪም ነበር፡፡ "እስቸኳይ ታካሚ" ተደርጌ ተወሰድኩ፡፡ ዶክተር ዴኩቭ የደም ግፊቴን ለከቶ አየ እና ከፉኛ ደነገጠ፡፡

"እንዴት እንደዚህ ሊሆን ይችላል?" አለ በመገረም፡፡

"ምንድነው የሆነው?" አለው አቶ ሙሉጌታ፡፡

"የደም ግፊቱ ሁለት መቶ ከምናምን በአንድ መቶ ከምናምን ነው" አለው፡፡ "ከምናምን" ያልኩት ከመቶዎቼ በላይ ያሉትን ቁጥሮች ስላልያዝኳቸው ብቻ ነው፡፡ ሊያስብ ይመስለኛል፡ ትንሽ ከቆየ በኋላ ደግሞ፡ "የተበጠሰው የሆነ ቦታ ያስ ሥር ቢሆን ኖሮ፤ አደኝ ይሆንበት ነበር" አለው፡፡ መድኅኒት አገዝልኝ እንደ ሆነ ትዝ አይሰኝም፡፡ ሥጋ እና ጨው እንዳልበላ፤ ቡና እንዳልጠጣ አንደ አዘዘኝ በትከክል አስታውሳለሁ፡፡ ያስገረመኝ ግን የሚቀጥለው ትዕዛዙ ነው - "አብዝተህ ከሴት ጋር ተራከቦ አድርግ፡፡" ከፍርሃት እና ከጭንቀት የተነሣ ልሞከረው በማልደፍረው፤ በዚህ ዐይነቱ የሐኪም ትዕዛዝ ሥር እያለሁ ነበር፤ ከወይዘሪት ገነት ሀብተ ማርያም ጋር የተገናኘሁት፡፡

የሰኔለት ሚስት

ገነት ወደ ጎባ የመጣችው በ1964 ዓ.ም. ሁለተኛ አጋማሽ ውስጥ ነው፡፡ ቆይቼ አንደ ተረዳሁት፤ ባለፉት ሦስት ዓመታት እርስዋም በራስዋ ውጣውረዶች

ውስጥ አልፋለች፡፡ ከሐዋሣ ወደ ጎባ የተላከችው ከአንዲት ዘመዳቸው ዘንድ ሆና እንድታርፍ እና እንድታገማም ታስቦ ነው፡፡ ምናልባትም፤ ሊያጋጥሟት ከሚችሉ ከሌሎችም ውጣውረዶች አንድነትነት ጭምር ነው፡፡ እንደ ዕድል ሆኖ፤ ጎባ ገብታ ብዙም ሳትቆይ በጠቅላይ ግዛቱ የጤና ጥበቃ ጽሕፈት ቤት ውስጥ በጸሐፊነት ተቀጠረች፡፡ እኔ አላውቀውም አንጂ፤ "እንደ ዕድል" ላይ ሆን፤ ቅድመ ዝግጅትም የነበረ ሊሆን ይችላል - ያረፈችባቸው ዘመዱ የጤና ጥበቃ ሠራተኛ ነበሩ፡፡

እዚያ ስትሠራ ነው ከእኔ ጋር የተዋወቅነው - የባንክ አገልግሎት ፍሰጋ ወደ ቢሯችን በመጣች ጊዜ፡፡ ከትውውቃችን በኋላ ብዙም ላልታገሥ ነው፤ እንድ ቀን አመቺ ቦታ ላይ ላገኛች ያስቆምኳት እና ዳደኛዬ አንድነትሆን የጠየቅኳት፡፡ አንድ ሁለት ወራት ደጅ ያስጠናችኝ ይመስለኛል፡፡ መስከረም 16 ቀን 1965 ዓ.ም. ገነት እኔን እና ወይዘሪት አልማዝ ሻረውን ከምትኖርበት ቤት ምላ ጋበዘ ችችን፡፡ አልማዝ ከጅማ ጀምሮ ዳደኛዬ የነበረው የኃይሉ ሻረው እኛት ስትሆን፤ በዚያን ጊዜ በባሌ ጠቅላይ ግዛት በደን እና ዱር አራዊት ጥበቃ መሥሪያ ቤት ውስጥ በኤክስፐርትነት የሚሠራውን ወንድሟን ኃይሉን ለማየት ነው ከምትማር በት ከሐዋሣ የመጣችው፡፡ እነ ኃይሉ እና ገነት የእስላ ልጆች ስለ ሆኑ፤ ቀደም ስለ ጀምሮ ይተዋወቃሉ፡፡

ያን ዕለት ኃይሉ በከተማው ባይኖር ነው ይመስለኛል፤ ምላው ላይ አብሮን አልነበረም፡፡ አየተጫወትን ቆንጆ ምላ በላን፡፡ በልተን ከጨረሰንም በኋላ አየተጫወትን እስከ ዐሥር ሰዓት ገደማ ድረስ ቆየን፡፡ ከዚያም፤ ዕለቱ የደመራ በዓል ስለ ነበረ፤ የፈረስ ጉግሥ ለማየት ወደ ፈረስ መጋለቢያ አብረን ወጣን፡፡ ፈረስ መጋለቢያው የአውሮፕላን ማረፊያው ነው፡፡ እና አስከ በዓሉ ፍጻሜ ድረስ ደስ የሚል ጊዜ አብረን አሳለፍን፡፡ ከፈረስ መጋለቢያው እያለን ነበር፤ "ዳደኛ ሁኚኝ" የሚለውን ጥያቄዬን እንደ ተቀበለችው ገነት የነገረችኝ - ሴቶች ብቻ በሚገናኙበት፤ በዚያ ቃል-አልባ ቋንቋቸው፡፡

ደስታ እና ፍርሃት በተቀላቀሉት ሰዓት ነበር ያን ዕለት ማታ ወደ ቤቴ የተመለስኩት፡፡ ያች ዕለት፤ ከገነት ጋር የፍቅር ግንኙነት የጀመርኩባት ተደርጋ ልትወሰድ ትችላለች፡፡ ልጅቷን ያስ ጥርጥር ልቤ ወዷታል፡፡ እርሰዋም ዳደኛዬ ለመሆን ፈቃደኛ ሆናለች፡፡ ደስ ብሎኛል፤ ደግሞም አዝኛለሁ፡፡ አንደኛ፤ ይህንን ግንኙነት በምጀምር ጊዜ እኔ ከባሌ ጎባ ወደ አለታ ወንዶ መዛወሪ ተነግ

ሮኛል፡፡ የሚተካኝን ለው በመጠባበቅ ላይ ነው ያለሁት፡፡ ገነት ይህንን ገና አላወቀችም፡፡ በምታውቅ ጊዜ ምን ትላለች? እንደዚህ ዐይነቱ ግንኙነት ለየት ይደርሳል? ሁለተኛ እና ከሁሉም በላይ፡ የአሁኑ ፍቅር ከከዚህ በፊቶቹ ፍቅሮቹ በምን ይለያል? በተራከቦ ልቋጩው ካልቻልኩ በለተቀር፡ ይኸኛውም የሚጠብቀው የከዚህ በፊቶቹ ዐይነት ዕጣ አይደለም ወይ?

በአንድ በኩል ለእነዚህ ጥያቄዎቹ እጥጋቢ መልስ ሳላገኝላቸው፡ በሌላ በኩል ደግሞ ከገነት ጋር የጀመርኩት ግንኙነት ከፍላጎቱ እና ከቁጥጥራዊ ውጭ አየጦዘ እንደ ሄደ፡ ታሕሣሥ እጋማሽ ላይ ጎባን ለቀቅሁ፡፡ ሻለቃ በቀለ ጉደታ (እኔ ጎባን በምለቅበት ጊዜ ኮሎኔል) ጎባን መጀመሪያ በረገጥኩ ዕለት ከነገሩኝ ተረት ባይብለ፡ የማያንላ ነገር ነበር የደረሰብኝ፡፡ እርግጥ፡ ዕንባ አፍሰሼ አላለቀስኩም፡፡ ለምን እንደ ሆነ አላውቅም፡ እንባ በቀላሉ የሚወጣው ዐይነት ሰው አልነበርኩም፡፡

"ስለማታለቅስኩ ነው" ትለኝ ነበር እናቴ፡ በልጅነቴ አባቴ መትቶኝ መትቶኝ ለምን አልጠቅምህ እንደሚለው ስታሰረዳኝ፡ "እጎትህን (አሰካለን ማለቷ ነው) አታያትም? ገና በእጁ ሳይነካት ትጮኸለች፡ ትንፈራፈራለች፡ 'ጋሼ? ጋሽዬ? ስሞትልህ? ዐፈር ስበላልህ' ትለዋለች፡፡ ይተዋታል፡፡ አንተ የሆነ ጋማርት አለብህ መሰለኝ፡ መልሰህ ዐይንህን ታገረጠርጣለህ፤ ሰው አልህ ታለይዛለህ" ትለኛለች፡፡ እና በዚያችም ዕለት ለገነት እጆቼን አውለብልቤላት ወደ አውሮፕላኑ ውስጥ ሰገባ፡ ዕንባ አልወጣኝም፡፡

ጥቂት ቀናት አዲስ አበባ ከቆየሁ በኋላ፡ እናቴን ለማየት ወደ ምላይታ ሄድኩ፡፡ ገነትም ለጥምቀት ከጎባ መጣች፡፡ እና ለሌላ ዐሥር ቀናት ያህል እናቴ ቤት አብረን ቆየን፡፡ ከዚያ እኔም አዲስ የባንክ ቅርንጫፍ በአለታ ወንዶ ለመከፈት ቅድመ ዝግጅት ማድረግ ለለ ነበረብኝ፡ እርሷም ዕረፍትዋ አየተገባደደ ለለ ነበረ፡ ሐዋሃ ድረስ አብረን መጣን፡፡ አንድ ሦለት ቀናትም በሐዋሃ አብረን የቆየን ይመስለኛል፡፡ በእነዚህም ቀናት ውለጥ፡ በሐዋሃ ያሉትን ዘመዶቿን ሁሉ ተዋወቅኋቸው - በመጀመሪያ ገና ሁለት ዓመት ተኩል ያልሆነውን ልጄን ጌዴዎንን፡ ቀጥሎም እጎቶቿን ለናይትን እና ፍሬ ሕይወትን፡ እከሰቷን ወይዘሮ ጤናዬን እና ባለቤታቸውን በጅሮንድ እሱላን፡ የሰናይትን ባለቤት ታደለን፡ ወዘተርፈ፡፡ ከዚያ እርሷ ከጌዴዎን ጋር ትንሽ መቆየት ለለ ነበረባት፡ ትቻት ወደ አለታ ወንዶ ሄድኩ፡፡

ስንለያይ ለፋሲካ አለታ ወንዶ እንደምትመጣ ነገረችኝ፡፡ ከባድ የቤት ሥራ ሰጠችኝ፡፡ ብዙ ማስብ፡ ብዙ ማውጣት እና ማውረድ፡ ብዙም መጨነቅ ነበረብኝ፡፡ ምንድነው የማደርገው? "አትምጪ" ልበላት? እውነትን ለመናገር፡ እንደዚያ የምልበት ዐቅም አልነበረኝም፡፡ ግንኙነቱን ላቋርጥ? እንዴት አድርጌ? አብዛኞቹን ቤተ ሰባቶች ከተዋወቅኋቸው በኋላ? ዝም ልበላት እና ትምጣ? እንዴት አድርጌ ነው ዝም የምላት እና የምትመጣው? በአእምሮ እና በእካል፡ ጠናማ ወንድ ነኝ፡፡ ሆኖም ከዐሥር ዓመታት በፊት፡ ጅማ አያለሁ፡ ከአንዲት ስተኛ አዳሪ ጋር ባደርኩበት ሌሊት እሳፋሪ የሆነ ነገር አጋጥሞኛል፡፡ አሁንም እንደዚያው ቢሆንብኝስ? ትዳር ያለ ተራከቦ ይሆናል?

በወርሃ የካቲት፡ ከምሽቶች በአንዱ ምሽት፡ አድርጌው የማላውቀውን አንድ ነገር አደረግሁ፡፡ አሰቤበት፡ ትርፍ እና ኪሣራዬን አስልቼ፡ ያዋጣኛል ብዬ፡ ያደረግሁት ነገር አይደለም፡፡ የጭንቀቴ ጭካኔ ነበር ወደዚያ ጥግ ያደረሰኝ ብል ይሻለኛል፡፡ በማላውቀው ኃይል ተነድቼ ያደረግሁት ነገር ነበር ብል ደግሞ የበለጠ ወደ እውነቱ አጠጋለሁ፡፡ ባንክ በተከራየልኝ መኖሪያ ቤቴ ሳሎን ውስጥ ተንበረከኩሁ - በሕይወቴ ለመጀመሪያ ጊዜ፡፡ ተንበርከኩም -

"እግዚአብሔር የምትባል ካለህ!" አልኩ፡፡ "ገነትን በጣም ወድጃታለሁ! ... እርስዋ ሚስቴ ... ጌዴዎንም ልጄ እንዲሆኑ እፈልጋለሁ ... በእኔ ዘንድ ያለውን ይህንን ችግር አስወግደህልኝ ... እኔን እና ገነትን ባል እና ሚስት ብታደርገን ... በሕይወቴ ከገነት በስተቀር ሌላ ሴት ላትኖር ቃል አገባልሃለሁ፡፡ ... ደግሞ ሁለታችንንም እባክህን ያንተ አድርገን፡፡"

ቤቴ ውስጥ ያለሁት ብቻዬን ለለ ነበረ፡ ድምፄን አስምቼ ነበር የተናገርኩት፡፡ የነካኝን ነገር አላውቅም፡ ለቅሶቅ አያልኩ አያለቀስኩም ነበር የተናገርኩት፡፡ ያደረግሁት ነገር "ጸሎት" ወይም "ስእለት" የሚባለው ነገር እንደ ሆነ የገባኝ ከሦስት ዓመታት በላይ ቆይቼ ነው፡፡ ከሁለት ተኩል ወራት በኋላ፡ እንደ ተናገረችው ገነት ለፋሲካ አለታ ወንዶ በመጣች ጊዜ፡ ተራከቧዊው ተዓቅቦ ከላዬ ተነሣልኝ - ለአንዴ እና ለመጨረሻ ጊዜ፡፡ ደሰታዬ ወለን አልነበረውም፡፡

የቆይታዋ ጊዜ ሲያበቃ፡ በሰኔ ወር መጨረሻ ላይ ሥራዋን ለቅቃ እና ጠቅልላ እንደምትመጣ ተሰማምተን፡ ገነት ወደ ጎባ ተመለሰች፡፡ ከሁለት ወራት በኋላ አብረን መኖር ጀመርን - አማኝ የለም፡፡ ፈርማ የለም፡፡ ሰማኒያ የለም፡፡ የማዘ

ጋጃ ቤት ወይም የቤተ ክርስቲያን የምስክር ወረቀት የሰም። ሆኖም፤ ከእነዚህ ሁሉ የሚበልጥ፤ ሌላ ነገር አለ። ያም ሌላ ነገር፤ “ቃል” የምለው ነገር ነው። “ስለሰት” ወይም “ኪዳን” ብዬውም ዐውቃለሁ። በኋላ ላይ፤ ሁሉንም የጠቀሰልኩት ግን “እግዚአብሔር!” በሚለው ነው። “እማኝ፤ ፊርማ፤ ወዘተርፈ”፤ ያልኳቸው ነገሮች እያስፈልጉም እያልኩ አይደሉም። ያስፈልጋሉ። በጣም ያስፈልጋሉ። እኛ አልነበሩንም ማለቴ ነው። እነዚያ - ቃል ወይም ኪዳን ወይም እግዚአብሔር ያልኳቸው - በሌሉበት፤ እነዚህ የሚፈይዱት ነገር አይኖርም ማለቴም ነው።

ባንተ ያላረፈ፤ ምኑን ዓረፈ?

የዚህን ርእሴን አሳብ ያገኘሁት ከታላቁ የቤተ ክርስቲያን አባት ከቅዱስ አውግ ስጢኖስ መጽሐፍ ነው - “እቤቱ ስራሰህ ሠርተኸናል፤ በአንተ አስከሚያርፍም ድረስ፤ ልባችን (ነፍሳችን?) ሳያርፍ ይኖራል” (ትርጉም የራሴ)። እኔ እስከ ማውቀው ድረስ፤ ከቅዱስ አውግስጢኖስ አባባሎች ውስጥ፤ የዚህኛውን አባባሉን ያህል በብዙ ሰዎች እየተጠቀስ፤ በብዙ ቦታ ያነበብኩት ሌላ አባባል የሰም። በእኔ እጅ በገባው የመጀመሪያው የመጽሐፉ ትርጉም ውስጥ፤ አባባሉ ያለው ከዐሥራ ሦስቱ መጻሕፍት በመጀመሪያው ውስጥ ሲሆን፤ ከመጀመሪያውም መጽሐፍ በመጀመሪያው ገጽ የመጀመሪያ ዕሩብ ነው - ስለ ሰውዬው ገና ብዙ ከማንበቤ በፊት ለማለት ነው።

ቅዱስ አውግስጢኖስ ባይለውም ኖሮ፤ አባባሉ በእኔ ሕይወት አውነት ሲሆን የጀመረው ከገነት ጋር ከተጋባን በኋላ ብዙም ሳልቆይ ነው። ከገነት ጋር ባልና ሚስት በመሆናችን ደስታዬ ወስን እንዳልነበረው ከላይ ገልጫለሁ። ከዚያ በፊት በውጭ ባለ-ብዙ ወዳጅ ብሆንም፤ በውስጤ ግን በጣም ብቸኛ ነበርኩ። ለሚያዩኝ ሁሉ በጣም ደስተኛ ሰው በመሰልም፤ በውስጤ ግን ፍርሃት እና ጭንቀት መሸገው ነበር። በፊልጉ ጊዜ ሁሉ ከምሽጋቸው ይወጡ እና ያሳድዱኛል። ርጩ እና ሸሽቼ ላመልጣቸው አልቻልኩም። እንዴ? አራዊቱ እና እንስሳቱ፤ አዕዋፉ እና ዓሦቹ፤ ዝንቦቹ እና ሌሎች ሌሎቹ፤ በደመ ነፍስ የሚያከናውኑት ተፈጥሯዊ ተራክቦ አኮ ነው እኔን ያቃተኝ። እና ብዙ ብዙ ነገር አሳስበኛል። ማንም ሲገምተው እንደሚችለው፤ እሱ ቸግር አሁን ከእኔ በመሰየቱ በጣም ደስ ብሎኛል።

ደስታዬ ግን፤ መስሎኝ እንደ ነበረው፤ ወስን የሌለው አልሆነም። በእለታ ወንዶ የሚኖሩ የይሖዋ ምስክሮች ወደ እኔ እና ወደ ቤታችን መጡ። በኩተ ማው ውስጥ የማውቀውን እንድ ትልቅ ሰው፤ የባንካችንም ደንበኛ የሆነ ሰው፤ ተከትሰው ነበር የመጡት። በአዲስ አበባ የሚኖር የአንድ ባልንጀራዬንም ሰም ጠርተው ነበር የመጡት። እና አለማስተናገድ አልቻልኩም። እነርሱ ሲመጡ፤ መልስ ያላገኘሁለት የሕይወት ጥያቄም ነፍስ ዘራ። ከእከራሪ አርቶዶክስነት እስከ አከራሪ ከሃዲነት፤ እስከ ምን ዐውቄነት፤ እስከ ሮዚክሩሽያንነት ለዐሥር ዓመታት ያንገላታኝ ጥያቄ “ስባት አራሱን” ሆኖ እንደገና መጣብኝ። “እጩይ!” “ዐረፍኩ!” ያልኩት ሰው፤ ሰንኮፉ ያልተነቀሰለት ሕመሜ ይኸው አገረሽብኝ።

ላለፉት ሁለት ዓመታት ያህል፤ ከሮዚክሩሽያኖቹ ጋር አልተጻጻፍኩም። መጀመሪያ ላይ ገንዘብ ስለ ቸገረኝ ነበር መጻጻፍ ያቋረጥኩት። እጄ እንደ ረጠበ፤ ግንኙነቴን እንደምቀጥል ነው በአሳቤ የነበረው። በመሐሉ ገነት ገባች እና ሁሉንም ነገር አስረሳችኝ። ይኸው አሁን እስታዋሾች መጡ - የይሖዋ ምስክሮች። ከጅማ ጀምሮ ነው የማውቃቸው። ጀማሪዎችን ስለ እምነታቸው የሚያስጠኑባትን “THE TRUTH that leads to ETERNAL LIFE” የተባለች እነሰተኛ መጽሐፍ እና ሌሎችም ጥቂት መጽሐፎቻቸውን እንብቤአለሁ። ባሌ ጎባ እያለሁ፤ ከሁለት ዓመት ያህል ላላነሰ ጊዜ፤ “AWAKE!” የተባለውን መጽሐፍታቸውንም እንዲሁ በተከታታይ እንብቤአለሁ።

ደስታ ማሞ ነበር መጽሐፍ በቋሚነት እንዲደርሰኝ ያደረገው። ሳይከፍልበትም የቀረ አይመስለኝም። ከላይ “በአዲስ አበባ የሚኖር አንድ ባልንጀራዬ” ያልኩት እርሱን ነው። ከደስታ ጋር የምንተዋወቀው ከዎላይታ ጀምሮ ነው። ትውውቁም በወላጆቻችን የጀመረ ነው። ደስታ አንድ ዓመት ይቀድመኛል እንጂ፤ እንደኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ለጥቂት ዓመታት አብረን ተምረናል። ከደስታ ጋር እዲስ አበባ ውስጥ አብረን ኖረናል - እነርሱ ቤት። እርሱ ኮካ ኮላ ኩባንያ ተቀጠረ እንጂ፤ የገንዘብ ሚኒስቴርን ፊተና አብረን ነበር የተፈተንነው። የባንኩንም ፊተና አብረን ነው የወሰድነው እና የተቀጠረው። እኔ ወደ ባሌ ጎባ ስዛወር ነበር፤ እርሱም ወደ ነጌሌ በረና የተዛወረው። ደስታ ስለ ሃይማኖት ብዙም ግድ ያለው ልጅ አልነበረም። እንዴት እንደ ሆነ ሳላውቀው፤ የይሖዋ ምስክር ሆነ።

"ሆነ" ብቻም ሳይሆን፤ ሌሎችንም መመልመል ጀመረ። ከተመለመሉለትም መካከል አምሳለ አሸንጎ አንዷ ናት። አምሳለ የብሥራት ሚስት ስትሆን፤ ብሥራት እና ደስታ ደግሞ የታላቅ እና የታናሽ ልጆች ናቸው። ብሥራት ማሰት ለአኔ ታላቅ ወንድሜ እንደ ማለት ነው። ከጅማ ተባርሬ ወደ እዲስ አበባ በመጣሁ ጊዜ፤ ያለሁበትን ቦታ ፈልጎ እና አግኝቶ፤ ወደ ቤቴ የወሰደኝ እርሱ ነው። በእገር ውስጥ ገቢ ዋና መሥሪያ ቤት ተመድቤ ወደ ሲዳሞ ጠቅላይ ግዛት እስከ ሄድኩበት ጊዜ ድረስ አብሬው ኖራለሁ። ከዚያ በኋላ የእርሱ እና የአምሳለ ቤት፤ ለአኔም ቤቴ ሆኖ ቀርቷል። ለመጀመሪያው ወንድ ልጆቻው ለሳምሶን የክርስትና አባት አድርገውኛል። ከዲላ ወደ እዲስ አበባ በተዛወርንም ጊዜ፤ ገነት እና አኔ ለስምንት ወራት ያህል እነ ብሥራት ቤት አብረን ኖረናል።

"... አምነት፤ ተስፋ፤ ፍቅር እነዚህ ሦስቱ ጸንተው ይኖራሉ፤ ከእነዚህም የሚበልጠው ፍቅር ነው" (1ቆሮ. 13፡13) የሚለው የመጽሐፍ ቃል አንዴት አውነት እንደ ሆነ የተረዳሁት እነ ብሥራት ቤት አንኖር በነበረ ጊዜ ነው። በቤቴ ውስጥ የነበርነው የሁለት የተለያዩ አምነቶች ተከታዮች ብንሆንም እንኳን፤ በመካከላችን ምንም ዐይነት ልዩነት አልነበረም። ብሥራት እና አምሳለ ሲበዛ ጥሩ ሰዎች ነበሩ። እኛም፤ በምድር ላይ አለ የምንለውን መልካም ነገር ከምንመኝላቸው በስተቀር፤ እንደዚህ ላሉ ጥሩ ሰዎች ልናደርግላቸው የምንችለው አንዳች ነገር አልነበረንም። ስለዚህም አነርሱ እና ልጆቻቸው የሕይወት እራስ የሆነውን ክርስቶስን እንዲያውቁ ዘወትር እንጸልይላቸው ነበር።

እግዚአብሔርም ጸሎታችንን ሰምቷል። አምሳለ ጌታን ተቀብላ፤ በሕይወቷም ፈጽሞ ተለውጣ፤ ከዐሥራ አንድ ዓመታት በፊት ወደ ጌታዋ ሄዳለች። እኔ እስከማውቀው ድረስ፤ ከዘጠኙ ልጆቻቸው መካከል ቢያንስ ስምንቱ በጌታ ናቸው። ብሥራት የኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ቆራቢ አባል ነው። ጸሎታችን፤ ቀድሞውንም ቢሆን ቤተ ክርስቲያን እንዲቀይር ሳይሆን፤ "መንገድ እና አውነት ሕይወትም ነኝ" ያለውን (ዮሐ. 14፡6) ክርስቶስን በእምነት እንዲቀበለው ብቻ ነበር። ብዙ መንገዶች እና ብዙ ሉዓላት በሚሰበኩበት፤ ክርስቶስን ለይቶ ለማወቅ ያለውን ችግር፤ ያለፍኩበት ስለ ሆነ፤ ዐውቀዋለሁ። እና በእርሱ በኩል ልቤ ገና አላረፈም።

ወደ አለታ ወንዶው ቤታችን የመጣው የይሐዋ ምስክሮች አገልጋይ ግርማይ ይባላል። "ፓዮኒር" ነው። "ወንጌላዊ" እንደምንለው መሆኑ ነው። ብሩክሊን፤ ነው የርከ (ዋናው ማዕከላቸው ያለበት)፤ ሄዶ የሠለጠነ እንደ ሆነ ተነግሮ ኖሏል። ለጥቂት ቀናት ወደ ቤታችን ተመላልሶ ሊያስተምረን ሞከረ። አብዛኛው ጊዜአችን የሚያልፈው ግን ከእኔ ጋር በምንገጥመው ክርክር ነበር ማለት አችላለሁ። ገነት ታከታት። "እኔ ጭቅጭቅ አልፈልግም፤ ስለዚህ ግርማይ ሁለተኛ ወደ ቤታችን ባይመጣ ይሻላል፤ አንተ መማር ከፈለግህ፤ ሌላ ቦታ አየተገናኛችሁ መማር ትችላላህ" አለችኝ።

ገላገላችን ማለት ነው። "ገነት እንደዚህ አለችኝ" ሳልለው፤ ትምህርቱን ማቋረጥ እንደምፈልግ ለግርማይ ነገርኩት። ግርማይ ግን በቀላሉ ሊለቀኝ ዝግጁ አልነበረም። ከእርሱ በስተ ኋላ የደስታ እጅ የነበረም ይመስለኛል። ደስታ "በቀለ ከዚህ ሁሉ ክርክር በኋላ እንዴ ቢያምን፤ ጥሩ የይሐዋ ምስክር ይወጣዋል" ብሎ ያስባል ይመስለኛል። ስለዚህም የሄድኩበትን ቦታ ሁሉ በሄድኩበት አካባቢ ላሉት የይሐዋ ምስክሮች ይጠቁምብኛል።

"እንድ ዕድል ሰጠኝ እና እንነጋገር" አለኝ ግርማይ። "እሺ" አልኩት እና ለአንድ ቅዳሜ ከሰዓት በኋላ ተቃጠርን። የምንገናኘውም እኔ ቢሮ እንዲሆን ተስማማን። ያን ከሰዓት በኋላ ግርማይ ሦስት እራሱን ሆኖ መጣ። ሌሎቹ ሁለቱ ከእዲስ አበባ ነበር የመጡት። አንደኛው እንዲያውም የማውቀው፤ የኢትዮጵያ ንግድ ባንክ ባልደረባ ነበር።

የተለያዩ መጻሕፍትም ይዘው ነበር የመጡት። እውነቱን ለመናገር፤ ያን ዕለት ብዙ ጥያቄዎቼን መልሰውልኛል። በአንድ ነጥብ ላይ ብቻ ነበር የተፋረሰው - "ኢየሱስ ዳግመኛ መጥቷል" አሉኝ። እኔም፤ ምንም ቢሆን በኦርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን የሰማሁት ትምህርት እርሾው በውስጤ ነበረና በዚህ መስማማት አቃተኝ። ከብዙ ንትርክ በኋላ፤ ከቀኑ 12፡00 ሰዓት ገደማ ላይ ተስነበበትን። ጓዛቸውን ሰብስበው፤ ከቢሮዬ ወጥተው ሄዱ። እኔም ብቻዬን ቢሮዬ ውስጥ ቀረሁ።

ያን ዕለት በእውነት ድክም አለኝ። የተለያየው ቀለል ባለ ነጥብ ላይ ቢሆን ኖሮ፤ ዝም ብዬ አምኜላቸው ዐርፈው ነበር። "ኢየሱስ ዳግመኛ መጥቷል" የሚለው ትምህርታቸው ግን ተናነቀኝ። ስለ መምጣቱም ሆነ ስለ አለመምጣቱምንም የማውቀው ነገር ኖሮኝ አይደለም። እንዳለት መጥቶስ ቢሆን?

“ባለፈው ጊዜ ስትመጣ፤ እኔ አልነበርኩም። ስለዚህም MISS አደረግ ሁሁ። አሁን ደግሞ፤ ለሁለተኛ ጊዜ፤ እንዴት MISS አደርግሃለሁ? IT IS NOT FAIR”

አልኩ - ድምፄን አሰምኜ። በጣም አዘንኩ። በማን ላይ እንደ ሆነ አላውቅም እንጂ። በጣምም ተቆጣሁ። እንደዚያ ብቻዬን ሰነጋገር፤ እንድ አላብ መጣብኝ። እነዚህ የይሖዋ ምስክሮች ምንድናቸው? ምንድነው የሚያምኑት? ስለ እነርሱ ማን ሊያስረዳኝ ይችላል? ጥያቄውን በውስጤ ገና ከመጠየቄ መልሱን ደግሞ ዐወቅሁት - ስለ እነርሱ ሊያስረዳኝ የሚችለው ሚስጥናዊው ሰውዬ ነው። እርሱ መቼም ቴዎሎጂያ (የእማርኛ አቻው “ሥነ መለኮት” መሆኑን በኋላ ነው ያወቅሁት) ተምሯል። እርሱን ነው መጠየቅ ያለብኝ። የዚህን ጥያቄዬን መልስ ሳላገኝ ዛሬን ማደር አልቻልኩም።

የባንኳን ቮልዩምን መኪና አስነሣሁ እና ወደ ሚስጥና ጣቢያ አቀናሁ። ሰዓቱን በትክክል አላስታውሰም፤ ከምሽቱ አንድ ሰዓት ካለፈ ወዲያ መሆኑን ግን አርግጠኛ ነኝ። በቀን ሄጀበት ወደ ማለውቀው ቦታ፤ በማታ!

ጸሎት! ለሁለተኛ ጊዜ!!

ከግቢው በር ላይ ሰደርሰ የጥበቃው ሠራተኛ አነጋገረኝ። ወዴት እንደምሄድ ነገርኩት። የሚሰጥኛው ቤት የትኛው እንደ ሆነም ጠየቅሁት። ከመኪናዬ ወርጄ፤ በሩን ሳንኳኳ፤ የከፈተልኝ ሚስተር ፋርገር አራሱ ነበር። ለሕዝብ አገልግሎት የሚሰጥ ድርጅት ሠራተኛ በመሆኔ፤ ከሚስተር ፋርገር ጋር ከዚህ በፊት አንድ ጊዜ ተገናኝተናል - ወደ ቅርንጫፍ ባንካቸን፤ ምናልባት ፊርማውን እንዲሰጥ፤ ይዘውት በመጡ ጊዜ። በማታ በሩን ያንኳኳው ሰው የባንኩ ሥራ አስኪያጅ መሆኑን ባየ ጊዜ፤ ሚስተር ፋርገር ተገርሟል።

“እቶ በቀለ፤ What a surprise! (ምን አግር ጣለህ! እንደ ማለት)፤ እያለ እጁን ዘረጋልኝ። ሞቅ ያለ ሰላምታ ተለዋወጥን - በሩ ላይ እንደ ቆምን።

ቀጠለናም፤ “Come in, please” አለኝ፤ በሩን በሰፊው እየከፈተልኝ። ገባሁና ተቀመጥኩ። የእኔን እና የቤተ ሰቤን ጤንነት ጠየቀ። ስለ ሥራዬም ጠየቀኝ። ለጥያቄዎቹ ሁሉ አጫጭር መልሶች ሰጠሁት። እኔም በተራዬ ስለ እርሱ እና ስለ ቤተ ሰቡ ጤንነት ጠየቅሁት። ስለ ሥራው ግን አልጠየቅሁትም። ምን

ብዬ ነው የምጠይቀው? “ሚስጥናዊነት እንዴት ነው?” ብዬ? “ሕዝቡ ደገና አየተሰበከላችሁ ነው ወይ?” ብዬ? አይ። እንደዚህ ብዬማ አልጠይቅም። ሚስ ሱናውያኑ ለበኩ አልሰበኩ፤ ሕዝቡም ተሰበከላቸው አልተሰበከላቸው እኔ ምን ቸገረኝ? ምንሰ ያገባኛል?

የሚስተር ፋርገር መኖሪያ ቤት መጠነኛ፤ ግን ጽዱ የሆነ የጭቃ ቤት ነው። ከአራቱ ግድግዳዎች አብዛኛው ከፍል በመደርደሪያዎች፤ መደርደሪያዎቹም በመጻሕፍት ተሞልተዋል። ከሩቁ የሚታዩኝ አንዳንድ መጻሕፍት ትኩረቴን ሳቡት። ከሚስጥናዊ ቤት ይገኛሉ ብዬ የማልጠብቃቸው ዐይነት ነበሩ - ለም ሳሌ የፒተር ድራከር የሚኔጅሜንት መጽሐፍ። ከመቀመጫዬ ተነሥቼ ወደ መደርደሪያዎቹ ሄድኩ እና መጻሕፍቱን በቅርበት መመልከት ጀመርኩ - የታሪክ፤ የፍልሰፍና፤ የሊትሬቸር፤ የኤኮኖሚክስ፤ የአስተዳደር፤ የሂሳብ፤ የሃይማኖት፤ ወዘተ። ሚስጥናውያን ከመጽሐፍ ቅዱሳቸው ውጭ ሌላ መጽሐፍ የሚያነቡ መስሎኝ አያውቅም። “ሚስጥናውያን መጽሐፍ ያነበባሉ ማለት ነው?” አልኩኝ - በሆዴ።

በዚያ ምሽት ወደ ሚስጥናዊው ቤት የሄድኩበትን ምክንያት ለማንሣት ምቹ ሁኔታ ተጠባበቅሁ። ምቹ ሁኔታ ግን አልመጣ አለ። “ስለ የይሖዋ ምስክሮች ልጣይቅህ ነው የመጣሁት” ማለት ከበደኝ። “አሳፈረኝ” ብል ነው ትክክል የም ሆነው። እኔን የሚያከል ሰው፤ እንዴት ብሎ ነው አንድን ሚስጥናዊ ሰለ ሃይማኖት የሚጠይቀው? እርሱ “መስበክ” ሥራው ሰለ ሆነ፤ ሊሰብከኝ መጀመሩ መቼም አይቀርም። ባይሆን ያን ጊዜ የእርሱን ስብከት እስታከኬ፤ የእራሴን ጥያቄ አቀርብላታለሁ ብዬ ነበር ያሰብኩት። እርሱ ደግሞ እንኳን ሊሰብከኝ፤ “መንፈሳዊ” ሊባል የሚችል ዐይነት ወሬም አላነሣብኝ አለ።

ሻይ እና ኩኪስ ለማቅረብ ካልሆነ በስተቀር፤ ዶሪስ ባለቤቷ እና እኔ ወደ ተቀመጥንበት ሳሎን ብቅ አላለችም። ከመሸ ወደ ቤታቸው የመጣው ሰው፤ የሆነ ሽክም በልቡ ላይ የከበደው ሰው ሳይሆን እንደማይቀር ጠርጥራ መሆን አለበት። እንደዚህ ያለው ሰው ከባለቤቷ ጋር የቆይታ ጊዜ እንዲያገኝ ሁለቱን ለብቻቸው ተወቻቸው። ሰውየው “ኩራት አራቱ” የሆነው “አበሻ” መሆኑን አላወቀችም። ባለቤቷ ደግሞ እንግዳው ሰው የመጣበትን ጉዳይ እንዲናገር ግፊት ሊያደርግበት አልፈለገም። ስለዚህም በመካከላችን፤ ፈረንጆቹ እንደሚ

ሉት፡ “ለሰ አየሩ ከማውራት” ያለፈ ነገር አልተነሣም፡፡ ተስፋ ቆርጫ፤ የዶሪስን ኩኪስ በልቼ እና ሻይዋን ጠጥቼ፡ “ደኅና አደሩ” ብዬአቸው ወደ ቤቴ ሄድኩ፡፡

ያን ሌሊት ግን በፍጹም መተኛት አልቻልኩም፡፡ ከጎኔ ወደ ጀርባዬ፤ ከጀርባዬ ወደ ሌላው ጎኔ፤ ከዚያ ወደ ደረቴ፤ ከዚያ አንድ ገና ወደ ጎኔ፤ ለገለባበጥ ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት አለፈ፡፡ ፈጽሞ አራሷን ጥላ፤ ከጎኔ የለላም እንቅልፍ የተኛችውን ሚሰቴን ቀናሁባት፡፡ “ምነው እንዲህ እንደ አንቺ ብሆን ኖሮ” አልኩ በውሰጤ፡፡ ውሰብሰብ ባልሆን ኖሮ ማለቴ ነው፡፡ አዎ፤ ውሰብሰብ ብሉ ብላለሁ፡፡ ውሰብሰብ ማለቴ ድረስ ተወላሳሳቢ አለሁ፡፡ ገነት አላዘነችኝ፡፡ ከዚህ ጣፋጭ እንቅልፍ እንዳልቀሰቅላት ፈራሁ፡፡ እና ቀስ ብዬ ከጎኗ ተነሣሁ እና በጓርው በር ወደ ውጭ ወጣሁ፡፡

ሌሊቱ ጨረቃማ መሆን አለ መሆኑ ትዝ አይለኝም፡፡ ጨረቃማ፤ ደማቅ ጨረቃማ፤ ሆኖም ቢሆን ኖሮ እኔ ላየው አልቻልኩም ነበር፡፡ የፍቅር ምሽት ነው ጨረቃማ ምሽት፡፡ የፍቅር ምሽት ከውጭ ጨረቃማም ባይሆን ከውስጥ ጨረቃማ ነው - ሙሉ ጨረቃማ! ያ ምሽት ግን ለእኔ የፍቅር ምሽት አልነበረም፡፡ ውሰጤ ጨልሟል፡፡ ድቅ-ድቅ ብሏል፡፡ ከጨለማው ጫፍ ደርሻለሁ፡፡ ከዚያ ወዲያ ያለውን ማን ያውቃል? በግቢው ውስጥ ወደዚያ እና ወደዚህ ተመላለስኩ፡፡ ቆምኩ፡፡ እንጋጠጥኩ፡፡ አቀረቀርኩ፡፡ አለ መቀመጤን ብቻ ነው በትክክል የማሰታውሰው፡፡ በመጨረሻም በግቢው ውስጥ ወደ ነበረው የመታጠቢያ ከፍል ገባሁ፡፡ መብራቱን ሳበራው ከፈት ለፊቴ ባለው የግድግዳ መስተዋት ውስጥ እራሴን አየሁት፡፡

“ምስኪን በቀለ!” አልኩት በመስተዋቱ ውስጥ በትዝብት ዐይኖች መልሶ የሚያየኝን ሰው፡፡ “ከሰዎች ጋር በመከራከር ዕድሜህን ፈጀኸው ... ከእንት ይልቅ በድንጋይ ... በእንጨት ... የሚያምን ሰው ይሻላል!” አልኩት፡፡ ሳናግረው ሳለሁ፤ የቀኝ እጄን የሌባ ጣትም የቀሰርኩበት ይመስለኛል፡፡ በትዝብት ዐይኖች ከላይ አስከ ታች እያየሁት እያለሁ፤ ድንገት መብራቱን አጠፋሁ እና ተንበረኩ ከከሁ፡፡ አሁንም አሰቤ፤ ልንበርከክ እና ልጸልይ ብዬ፤ ያደረግሁት ነገር አይደለም፡፡ መብራቱን ያጠፋት የእኔ እጆች፤ የተንበረከኩትም የእኔ ጉልበቶች ይሁኑ እንጂ፤ የሆነ ነገር በቁጥጥሩ ሥር አድርጎኝ ነበር ለማለት እችላለሁ፡፡ በቁጥጥሩ ሥር አድርጎኝ የነበረው ያ ነገር ነው፤ ያደረግኩትን ሁሉ ያሰደረገኝ፡፡ ቆይቼ እንደ ተረዳሁት፤ ያን ሌሊት የታጠፋት ጉልበቶቼ ብቻ አልነበሩም፡፡ ያን

ሌሊት የታጠፈው፤ በዋነኛነት፤ ውስጤ ነበረ፡፡ ያን ሌሊት የተሰበረው እኔነቴ ነበረ፡፡ ያን ሌሊት፤ በዚያ ዐይነት፤ እጁን ሊለጥ ፈቃደኛ የሆነው ፈቃዴ ነበረ፡፡ አሁንም፤ በሰአላቴ ጊዜ ጠርቼው እንደ ነበረው፤ ልክ እንደዚያው ነበር የጠራሁት -

“እግዚአብሔር የምትባል ካለህ! ... እኔ ደከመኝ! ... የይሖዋ ምስክር ልሆን ነው! ... አይ ... መንገዱ እሱ አይደለም ... መንገዱ ሌላ ነው ... የምትለኝ ከሆነ ... አሳየኝ!”

አልኩት፡፡ ድምጄን አለምቼ ነው እንደዚያ ያልኩት፡፡ ጮክ ብዬም ሳይሆን አይተርም፡፡ በቀኝ እጄ፤ የተንበረከኩበትን መሬት በጥፊ በማጮል ጭምር ነበር “አሳየኝ!” ያልኩት፡፡ ይህችኩ ብቻ ተናግረው፤ ከተንበረከኩበት ተነሣሁ እና እየተፈናጠርኩ ወደ መኝታዬ ሄድኩ፡፡ ጸሎት መጸለዬን አሁንም አላወቅሁም፡፡ መጣራቴን እንጂ፤ ጥሪዬን የሚሰማ እንዳለ አላወቅሁም፡፡ ያደረግሁትን ሁሉ የማደርገው በማስተዋል ሳይሆን፤ እንዲያው በደመ ነፍሰ ዐይነት ነበር፡፡ ጎኔ አልጋውን ከመንካቱ፤ ድብን ያለ እንቅልፍ ወሰደኝ፡፡ ገነት የሆነውን ሁሉ አላወቅኩም፡፡

በማግሥቱ ዕሐድ ረፈድ አድርገን ነው ከእንቅልፋችን የተነሣነው፡፡ ተጣጥበን፤ ቁርስ እየበላን እያለን፤ “አስኪ ዛሬ ወደ ሚስጥን ጣቢያ እንሂድ” አለችኝ - ገነት፡፡ ለእርሷ ገና አልነገርኳትም እንጂ፤ እኔ ትናንትና ማታ እዚያ ነበርኩ፡፡ አሁንም እሱን ሳልነግራት፤ ዝም ብዬ ብቻ “ለምን?” አልኳት፡፡ እርሷም ዝም ብላ ብቻ “መዝሙር እንሰማለን” አለችኝ፡፡ በዚያ ዘመን “የብሥራተ ወንጌል ሬድዮ ጣቢያ” የሚባል ነበረ፡፡ ፕሮግራሞቹ ሁሉ ከ“ኢትዮጵያ ሬድዮ ጣቢያ”ው ይልቅ ተመራጭ ነበሩ፡፡ መዝሙርም ያዘምራሉ፡፡ ብዙ ሰው - እኛም አንለማቸው ነበር፡፡ “እሺ” አልኳት እና ከጥቂት ጊዜ በኋላ ተያይዘን ወደ አለታ ወንዶው የኤስ. አይ. ኤም. ግቢ ሄድን፡፡

እቶ ገነነ ሃሜሶ እየሰበከ ነበር፡፡ አርፍደን ነው የደረሰው ማለት ነው፡፡ ሰዓታቸውንም አናውቀውም፡፡ እቶ ገነነ እየሰበከ ያለው በሲዳሞኛ ቋንቋ ነው፡፡ እኛ ደግሞ ሲዳሞኛ አንለማም፡፡ እሱም ቢሆን ከአምስት ስድስት ደቂቃ በኋላ አለቀ፡፡ እቶ ገነነ ሲጨርስ በአማርኛ አንድ መዝሙር ዘመረ፡፡ በጊዜው የተያዘ ልኝ የመዝሙሩ አዝማች ብቻ ነበር፡-

ዘምራሰሁ፡ ዘምራሰሁ፡ ለየሱስ ለሞተልኝ፤
ዘምራሰሁ፡ ዘምራሰሁ፡ እስከ ዘለዓለሙ፡፡

እቶ ገነነ ሲቀመጥ ሚስተር ፋርገር ተነሣ እና የሆነ የሆነ ነገር በአማርኛም በኢንግሊዝኛም ተናገረ፡፡ ያንን ያደረገው ገነት እና እኔ አንዳች ነገር ሳንለማ አንዳንወጣ በማሰብ አንደ ሆነ ገብቶኛል፡፡ ሆኖም እኔ በበኩሌ በዚያች ዕሑድ ምንም ነገር አልሰማሁም፡፡ ከአዳራሹ ወጥተን፡ ከበሩ ላይ ቆመን ሰላምታ ሰንለዋወጥ፡ ሚስት ፋርገር ገነትን እና እኔን “ለምን ቤታችንን አናላያችሁም?” አለችን፡፡ ተያይዘን ባለፈው ምሽት እኔ ወደ አመሸሁበት ቤታቸው ሄድን፡፡

አንደዚህ ባለው ጊዜ ሰዎች የሚነጋገሯቸውን “ተራ ንግግሮች” ከተለዋወጥን በኋላ፡ ዶሪስ እና ገነት ወደ ወጥ ቤት ገቡ፡፡ እኔ እና ሚስተር ፋርገር ሳሎን ቀረን፡፡ ልቀመጥበት ከነበረው ወንበር ላይ አንድ መጽሐፍ ቀድሞኝ ተቀምጦ አል፡፡ የሃል ሊንድሴይ “THERE IS A NEW WORLD COMING!” ነው፡፡ አነሣሁት እና ላነብበው ጀመርኩ፡፡ ዶሪስ እና ገነት ሻይ እና ኩኪስ ይዘው ሲመጡ፡ ሳሎን በጸጥታ ተውጧል፡፡

“እቶ በቀለ፡ መጽሐፍ ማንበብ ትወዳለህ ወይ?” አለችኝ፡፡ ዶሪስ፡፡

“አዎ፡ በጣም እወዳለሁ” አልኳት፡፡

“የያዝከው መጽሐፍ ላለፈው የትንሣኤ በዓል በስጦታ ከውጭ የተላከልኝ ነው፡፡ ውሰደው እና አንበበው፡፡ እኔ ከአንተ በኋላ አነበብዋለሁ” አለችኝ፡፡ “አሁን ማንበቡን ተወት አድርግ እና ከእኛ ጋር ሁን” ማለቷ አንደ ሆነ ገብቶ ኛል፡፡ መጽሐፍ ከያዝኩ በሰዎች መካከል መሆኔን አረሳለሁ፡፡ አንድ ጊዜ ከገነት ጋር ምሳ ሰንበላ፡ በቅርቤ የነበረ መጽሐፍ አንሥቼ ያዝኩ እና ምሳውን እና በዙሪያዬ ያለውን ሁሉ አረሳሁት፡፡ በመብረቅ ፍጥነት፡ ገነት መጽሐፉን ከእጇ ነጥቃ ወዲያ ማዶ አሸቀነጠረችው፡፡ ከግድግዳው ጋር አላተመችው፡፡ ደነገ ጥኩ፡፡ መጽሐፍ አንዳንዴ አንደ ጣውንትም ሊታይ ይችላል ይመስለኛል፡፡ በሚስተር ፋርገርም ቤት ይህ መጥፎ አመሌ ተንጸባረቀ፡፡ ምን ይሻለኛል?

የእነ ሚስተር ፋርገር ቤት ቆይታችን ተጠናቆ ወደ ቤታችን አንደ ተመለስን፡ ምሳችንን በላን እና የሚሰለ ፋርገርን መጽሐፍ ይገፍ ቁጭ አልኩ፡፡ “THERE IS A NEW WORLD COMING!” የኮሎንስ ራእይን መጽሐፍ የሚያስተነትን የጥናት መጽሐፍ ነው፡፡

እነሆ፤ በደመና ይመጣል፤ የወጉት እንኳ ሳይቀሩ፡ ዐይን ሁሉ ያየዋል፤ የምድርም ሕዝቦች ሁሉ ከእርሱ የተነሣ ዋይ ዋይ ይላሉ፡፡ አዎ! ይህ ሁሉ ይሆናል፤ አሜን (ራእ. 1፡7)

የሚለውን ክፍል ሲያብራራው፡ ኢየሱስ ዳግመኛ የሚመጣው በአካል አንደ ሆነ እና ዓለሙም ሁሉ እያየው አንደ ሆነ፡ ያን ጊዜ ላላመኑበት ሰዎች የታላቅ ዋይታ ጊዜ አንደሚሆን ይናገራል፡፡ ከአዲስ ኪዳን ውስጥ ሌሎች ጥቅሶችንም በማስረጃነት ይጠቅሳል፡፡ ትዝ የሚለኝ “... ይህ ከእናንተ ዘንድ ወደ ሰማይ ሲያርግ ያያችሁት ኢየሱስ፡ ልክ ወደ ሰማይ ሲወጣ እንዳያችሁት በዚሁ ሁኔታ ይመለሳል” የሚለው ነው (ሐዋ. 1፡11)፡፡ የይሐዋ ምስክሮችም ቢሆኑ፡ “መጥ ቷል” ነው እንጂ፡ “እየታየ ነው ዳግመኛ የመጣው” አላሉም፡፡ እየታየ ካል መጣ፡ ዳግመኛ አልመጣም ማለት ነው፡፡ ነገር ግን በመጀመሪያ እነዚህን ጥቅሶች ለራሴ ማንበብ አለብኝ፡፡

ከጥቂት ወራት በፊት፡ የመጀመሪያውን የራሴ የሆነ የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ የሰጠኝ “ፓዮኒር” ግርማይ ነው፡፡ ጥቅለ ማውጣቱን አላውቅበትም፡፡ በማው ጫው እየታገዝኩ፡ ከብዙ ፍለጋ በኋላ ጥቅሶቹን አገኝኳቸው እና ለአራሴ አነበብኳቸው፡፡ በትክክል ሃል ሊንድሴይ አንደሚለው ነው የሚሉት፡፡ ከዶሪስ መጽሐፍ ጋር ቢበዛ ለአንድ ሰዓት ቆይቼ ቢሆን ነው፡ “የይሐዋ ምስክር አልሆንም” ብዬ ለወሰን፡፡ ምንው ከሃያ አራት ሰዓት በፊት እነዚህን ጥቅሶች ዐውቁክቸው ቢሆን ኖሮ! ምናልባት የትናንትናው ከርከራችን ሌላ መልክ ይኖረው ነበር ይሆናል፡፡ ተቆጫኹ፡፡ ለማታው “ጸሎቴ”፡ መልሱ እንዲህ በፍጥነት መምጣ ቱን ለማስተዋል ግን፡ አሁንም ገና ነበርኩ፡፡

ዶሪስ እና ብራያን ፋርገር

ከርለቶስ ወደ ሕይወቴ ሲመጣ፡ ይዟቸው የመጣ ሰዎች አሉ፡፡ እነዚህ ሰዎች በመንፈሳዊ ሕይወቴ ቁልፍ እና ወላኝ የሆነ ሚና የተጫወቱ ሰዎች ናቸው፡፡ ምናልባትም ያንን ቁልፍ እና ወላኝ የሆነ ሚና ሊጫወት የሚችል፡ ከእነዚህ ሰዎች በለተቀር፡ ሌላ ማንም ሰው አልነበረም ሊሆን ይችላል፡፡ የእግዚአብሔር አላውቅም፡ በእኔ እይታ ግን፡ እንደዚህ ካሉት ሰዎች መካከል የመጀመሪያዋ ገነት ስትሆን፡ ሁለተኛው ሚስተር ፋርገር ነው፡፡ የገነትን በሌላ ርእሰ እመለስ በታለሁ፡፡

ሚስተር ፋርገር እኔን ካገለገለባቸው እገልግሎቶች “ትልቁ” የምለው፤ እኔን ከመንፈሳዊ መጻሕፍት ጋር ማስተዋወቁን ነው። ሚስተር ፋርገር ያዋሰኝ የመጀመሪያው መጽሐፍ የስሙ ጥሩው APOLOGIST፤ የ ሲ. ኤስ. ሉዊስ “ግለ ታሪክ” የሆነው “SURPRISED BY JOY” ነው። በመጽሐፉ መግቢያ ላይ፤ ጸሐፊው እንዲህ ይላል፡- “ይህ መጽሐፍ የተጻፈው በከፊል ከከሃዲነት ወደ ከርስቲያንነት እንዴት እንደ ተሸጋገርኩ እንደነገር የሚቀርብልኝን ጥያቄዎች ለመመሰሰ ሲሆን ... መጽሐፉ ሙሉ ግለ ታሪክ ሳይሆን፤ ዓላማው እንዴት እንደ ተሰወጥኩ መተረክ ነው።” ልክ እንደዚህች፤ እንደ እኔው “ትውስታ” ማለት ነው። እና ለጉድ ተረከው።

የመጽሐፉን 14ኛ ምዕራፍ “ቼክ ሜት” ብሎ ስይሞታል። በቼክ ጨዋታ “ቼክ ሜት” የሚባለው፤ ከተጫዋቾቹ አንደኛው “ንጉሡን” ማዳን በማይችልበት ሁኔታ ውስጥ ሲወድቅ ነው። እዚያ ደረጃ ላይ ሲደረስ፤ ንጉሡ ይማረካል። ንጉሡ ሲማረክ፤ ጨዋታው ያልቃል። እርሱን ወደ ከርስቲያንነት ለማምጣት፤ እግዚአብሔር ልክ እንደ አሸናፊው ቼክ ተጫዋች እንደ ሆነበት ነው ሉዊስ በ14ኛው ምዕራፍ ውስጥ የሚናገረው። መላወሻ፤ መፈናፈኛ አሳጣው። “ቼክ ሜት!” ሲለው የጀመረው፤ “ENGLISH LANGUAGE AND LITERATURE” የሚባል የዩኒቨርሲቲ ኮርስ እየወሰደ በነበረበት፤ በ1922 ነበር። በከርስቶስ እምላክነት እና አዳኝነት ያመነው ግን ስፕቱምበር 28 ቀን 1931 ነው። እንዲያው በደፈናው “በፈጣሪ አማኝ” (THEIST) ብቻ ሆኖ ለመቅረት፤ ለዘጠኝ ዓመታት ነበር የተሾላከለከው።

ስለዚህም ከራሱ ተሞክሮ፤ የከሃዲዎቹን የመከራከሪያ ነጥቦች በሙሉ ያውቃቸዋል። እና እንደ በእንድ እያነሣቸው፤ በፊቴ አደባባቸው። ልክ ገበሬ አህል ሲወቃ፤ ውቂያውን በመንሹ ሰነፋስ እንደሚሰጠው እንደዚህ ነበር ያደረጋቸው። ለበብ እስባቦቹን በሙሉ ማለት አችላለሁ፤ በእውድማ ላይ እንደሚወቃ አህል ወቃቸው። እምነትን በተመለከተ፤ ከየት ተነሥቼ የት እንደ ደረሱት ሚስተር ፋርገር የሚያውቀው ነገር የሰም። በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ ካልሆነ በስተቀር፤ በምንም ዐይነት እንደዚህ ያለ መጽሐፍ ሲያውስኝ አይችልም። ወይስ በዚያች ምሽት ጭውውታችን ውስጥ፤ ሳይታወቁን ትንሽ ፍንጭ ስጥቼው ነበር ይሆን?

ሚስተር ፋርገር ያዋሰኝ ሁለተኛው መጽሐፍ፤ የዚሁ የሲ. ኤስ. ሉዊስ “MERE CHRISTIANITY” ነው። ታዋቂው ጄኔቲሲስት እና የHUMAN GENOME PROJECT መሪ የነበረው፤ ዶክተር ፍራንሲስ ኮሲንስ፤ “THE LANGUAGE OF GOD” በተባለው መጽሐፉ ውስጥ ስለ “MERE CHRISTIANITY” እንዲህ ብሏል፡- “በዚህ ዝነኛ (legendary) የእክስፎርድ ምሑር የተሠነዘሩትን ምሑራዊ (intellectual) ሙግቶች በስፋታቸው እና በጥልቀታቸው ለማብላት እየታገልኩ፤ የመጽሐፉን ገጾች ማገላበጥ በጀመርኩባቸው በሚቀጥሉት ጥቂት ቀናት ውስጥ፤ የእምነትን ኢተክማኒነት ለማስረዳት ያዋቀርኳቸውን የእራሴን መከላከያዎች ሁሉ የልጅ ጨዋታ ሆነው አገኝኋቸው ... ሉዊስ ተቃውሞቼን፤ እንዳንዴ እንዲያውም ገና በቅጡ ቅርጽ ያልሰጠኋቸውንም ሁሉ፤ ያውቃቸዋል።”²

ሚስተር ፋርገር ካስተዋወቀኝ ጸሐፍት መካከል የ“L’ ABRI FELLOW-SHIP” አቶ፤ ፍራንሲስ ሼፈር እና ኦዝ ጊነስ ይገኙባቸዋል። እነዚህም፤ የሲ. ኤስ. ሉዊስን ያህልም ባይሆን፤ በጣም የታወቁ አፖሎጂስቶች ናቸው። በታሪክ ስለ ታወቁ እና ስለ ተፈጸሙ ትንቢቶች የሚናገሩ እንደ ሁለት መጻሕፍትም አስነበሰኛል። እነዚህ መጻሕፍት በሕይወቴ የሠሩት ትልቅ ሥራ፤ መጽሐፍ ቅዱሱ የእግዚአብሔር ቃል እንደ ሆነ እንዳምን ማድረጋቸው ነው። በጌታ በኢየሱስ ከርስቶስ ከማመኔ በፊት ነበር፤ መጽሐፍ ቅዱሱ የእግዚአብሔር ቃል እንደ ሆነ ያመንኩት።

ካመንኩ በኋላ ደግሞ፤ ሚስተር ፋርገር ለመንፈሳዊ ሕይወቴ ዕድገት በሚጠቅሙኝ ሌሎች ዐይነት መጻሕፍት አጥለቅልቆኛል። ከብዛታቸው የተነሣ፤ እነዚህን መዘርዘር አልቻልኩም። እንዲያው ባጭሩ፤ ከእርተር ፒኒክ GLEANINGS፤ ከጂ. ካምፕቤል ሞርጋን ድንቅ መጻሕፍት፤ ከጆን ስቶት BASIC CHRISTIANITY፤ ወዘተ። ጋር ያስተዋወቀኝ ሚስተር ፋርገር ነው። እንደ THE NEW BIBLE DICTIONARY, THE NEW TOPICAL TEXT BOOK, CRUDEN’S CONCORDANCE እና THE NEW SCOFIELD REFERENCE BIBLE ያሉት፤ መጽሐፍ ቅዱሱን በግል ለማጥናት የሚረዱ መጻሕፍት፤ እጄ እንዲገቡ ያደረገውም ሚስተር ፋርገር ነው።

ከሚስተር ፋርገር ጋር የነበረን ግንኙነት እርሱ እና እኔ አሳታ ወንዶ አብረን በነበርንበት ጊዜ ብቻ የተወሰነ አልነበረም። አብላጫው ግንኙነታችን የነበረው

አንዲያውም አለታ ወንዶን ከለቀቅሁ በኋላ ነበር ማለት ይቻላል። እኔ ይርጋ ዓለም፤ ዲላ እና አዲስ አበባ፤ እርሱ ደግሞ አለታ ወንዶ፤ ጅማ እና አዲስ አበባ በነበርንባቸው ዓመታትም ግንኙነታችን አልተቋረጠም ነበር። ከእኔ ድካም የተነሣ፤ ምናልባትም ደግሞ የአግዚአብሔር ፈቃድ ስላልነበረ፤ አልዘለቀም አንጂ፤ ብራሴልስ (ቤልጅዬም) በሚገኘው INTERNATIONAL CORRESPONDENCE INSTITUTE የርቀት ትምህርት አለጀምሮኝም ነበር። እርሱ በኢትዮጵያ የመጀመሪያው የተቅዋሙ ተጠሪ ነበረ። የመጀመሪያዎቹ ተመዝጋቢ ተማሪዎች ደግሞ ሚቹ ቪመልስ ወዳጆ እና እኔ የነበርን ይመስለኛል።

ተከትሏት ገባ? ወይስ አስከትሏት?

ከርሱቶለ ወደ ሕይወቴ ሲመጣ ይዟቸው ከመጣ፤ በመንፈሳዊ ሕይወቴ ቁልፍ እና ወሳኝ ሚና ከተጫወቱ ሰዎች መካከል፤ የመጀመሪያዋ ገነት ናት ብያለሁ። ይህንን አባባሌን ለማብራራት፤ ትክክለኛው ጊዜ እና ቦታ፤ ይኸ አሁን የደረሰኩ በት ይመስለኛል። ከላይ “ተራከቧዊ ተዓቅቦ” በሚል ርአለ ሥር ለተናገርኩት ነገር፤ አንባቢ ምን ትርጉም እንደሚሰጠው አላውቅም። አንዳንዶች “የሥነ ልቦና ትንታኔ አባት” (FATHER OF PSYCHOANALYSIS) በመባል የሚታ ወቀውን የዚግመንድ ፍሮይድን ፊልግ ይከተሉ ይሆናል።

ፍሮይድ ከሰው ዘር ሁሉ ታሪክ በላት ጀርባ “ያልነቃ” (SUBCONSCIOUS) እና እርሱ “ወሲባዊ” የሚለው አለምሮ እለ ይላል። እንደ ፍሮይድ፤ የዓለምን ታሪክ እያሸከረከረ ያለው ወሲብ ነው። የእርሱን ፊልግ የሚከተሉ ሰዎች አኔንም፤ “ገና 30 ዓመት ሳይሞላህ፤ ወሲብ ማድረግ ባለመቻልህ ወደ መጨነቅ፤ ጤናም ወደ ማጣት፤ በመጨረሻም ጸሎት እና ስእለትም ወደ ማድረግ መድረሰህ፤ የፍሮይድን ትንታኔ ትክክለኛነት ያረጋግጣል” ሊሉኝ ይችሉ ይሆናል። እኔ ዕውቀቱ ለሌሎች፤ የፍሮይድን ትንታኔ ለማጽደቅም ሆነ ለመኮነን አልቃጣም። ለእኔው ጉዳይ እኔ የምስጠው ትንታኔ ግን፤ ፍሮይድም ሆነ ደቀ መዛሙርቱ ሊለጡ ከሚችሉት ትንታኔ ፈጽሞ የተለየ ነው።

ከገነት ጋር በተያያዘ፤ እራሴን የጠየቅኋቸው ጥያቄዎች ብዙ ናቸው። አሁን ለደረሰኝበት ጊዜ እና ቦታ ተገቢ ከሆኑት ጥያቄዎች መካከል የሚከተሉት ይገኛሉ፡- ከገነት በፊት ሌላ ሴት እንዳላውቅ የሆንኩት ለምንድነው? ከእርሳዋ በፊት ሌላ ሴት እንዳላውቅ በሆንኩባቸው ሂደቶች ውስጥ የአግዚአብሔር እጅ

ይኖርበት ይሆን ወይ? የዚህ ጥያቄ መልስ “አዎን” ከሆነ፤ ለምን? የአግዚአብሔር እጅ ያልነበረበት ከሆነ ደግሞ፤ ተራከቧዊው ተዓቅቦ ያንን ለእለት እስከ ምሳልበት ጊዜ ድረስ ብቻ ለምን አብሮኝ ቆየ? ያንን ለእለት ባልሳል ኖሮ፤ ትግሩን የማለወግድበት ሌላ መንገድ አይኖረኝም ነበር ማለት ነው?

የእነዚህን ጥያቄዎቼን መልሶች ለማግኘት መጽሐፍ ቅዱሴን ብዙ አገላብጫ ለሁ። ጸልያለሁ። በብዙም አስቤአለሁ። እና የደረሰኩበት መልስ፤ ገነት በእኔ ሕይወት ውስጥ “ማለስለስ እና ማንኳኳት” ላልኩት ምዕራፍ መቋጫ እና ከዚያ ለሚቀጥለውም የሕይወቴ ምዕራፍ መከፈቻ ነበረች የሚል ነው። በሲ. ኤስ. ሉዊስ ቋንቋ፤ ገነት ለእኔ የአግዚአብሔር “ቼክ ሜት” ነበረች የሚል ነው። በምዕራፍ አራት ውስጥ ባየነው የ“ማለስለስ እና ማንኳኳት” ሂደት ሁሉ ውስጥ፤ በአልቨኖኑኔ እንደምቀጥል አግዚአብሔር አስቀድሞ ያውቅ ነበር። ስለዚህም ይህችን “መጫወቻውን” (ካርዱን እንዲሉ) ለዚህ ጊዜ፤ ማለትም ለመጨረሻው ዙር፤ አቆይቷት ነበር። በዙፋ መጨረሻ ላይ በግሩም ሁኔታ ተጠቀመባት እና “በመዘረር” አሸነፈች።

ከሌሊቶች በእንዱ፤ ዓሣ አጥማጁ ጴጥሮስ ዓሣ አልጠመድልህ አለው። የእጁን መዳፍ ያህል አሳምሮ የሚያውቀውን የገሊላን ባሕር ጓዳ ጎድጓዳ ሁሉ አስሶ፤ በብዙ ዓመታት ተሞክሮው ያከበተውን ዘዴውን ሁሉ ጨርሶ፤ ዓሣ ማጥመድ አቃተው። ሌሊቱ ነግቶ፤ ጥረቱም አብቅቶ፤ ታንኳውን ምድር ላይ አውጥቶ፤ መረቡን እያጠበ እያለ ጌታ በተለይ ወደ እርሱ ታንኳ መጣ። ከምድር ፈቀቅ እንዲያደርጋት ለመነው እና በታንኳው ላይ ተቀምጦ ሕዝቡን አስተማረ። ንግግሩን ከጨረሰ በኋላ፤ ጴጥሮስ ታንኳውን ወደ ጥልቁ ፈቀቅ እንዲያደርጋት እና ዓሣ ለመያዝ መረቡን እንዲጥል አዘዘው። መረቡ አስኪቀደድ ድረስ እጅግ ብዙ ዓሣ ያዘ። ከዚያም ታንኳውን ወደ ምድር አድርሶ እና ሁሉን ትቶ ተከተለው (ሉቃ. 5፡1-11)። ጌታ ወደ ጴጥሮስ ሕይወት የገባው ዓሣውን ተከትሎ ነው አለከትሎ?

መጽሐፍ ቅዱስ አግዚአብሔር የሐናን ማሕፀን “ዘግቶት” ነበር ይላል (1ኛ ሳሙኤል 1፡5)። የሐና ማሕፀን የተከፈተው፤ ሐና ያንን አስደናቂ ስእለት በተሳለች ጊዜ ነው፡- “... የአገልጋይህን መዋረድ ተመልከተህ ብታሰብኝና አገልጋይህን ሳትረሳት ወንድ ልጅ ብትሰጣት፤ በሕይወት ዘመኑ ሁሉ ለአግዚአብሔር አስጠዋለሁ ...” (ቁጥር 11)። እንደ ድፍረት አይቆጠርብኝ እንጂ፤ ሐና ያንን

ለአለት አለከ ተሳለችበት ጊዜ ድረስ፡ አግዚአብሔር እርሱን በመሐንት የሚያለጩንቅበት የተለየ ምክንያት የነበረውም ይመለላል፡፡

የዔሊ ልጆች ምናምንቴዎች እና አግዚአብሔርን የማይፈሩ ነበሩ (2፡12)፡፡ ዔሊም እጅግ እርጅቶ ነበር (2፡22)፡፡ ዘመኑ ደግሞ የአግዚአብሔር ቃል ብርቅ የሆነበት እና ራዕይም የማይታይበት ነበር (3፡1)፡፡ እንደዚህ ባለ ዘመን ተተኪው ትውልድ ምን ተስፋ አለው? ማን፡ እንዴት አድርጎ ያሳድገዋል? ስለዚህም አግዚአብሔር አራሱ፡ ከታች ጀምሮ እያስተማረ እና እየተተካ የሚያሳድገው፡ ሕፃን ልጅ የምትሰጠው እናት እየፈለገ የነበረ ይመለላል፡፡ ሐና አግዚአብሔር የሚለጣትን ወንድ ልጅ መልሳ ለአግዚአብሔር ልትሰጠው ተሳለች፡፡ አግዚአብሔርም "በአንድ አፍ" አላት እና ወዲያው ሳሙኤልን ሰጣት፡፡ እርሷም ለሕፃኑ ልጇ ሳትሳሳ ለአለቷን ፈጽመች (1፡21-28)፡፡ አግዚአብሔር ወደ ሐና ሕይወት የገባው መካንነቷን ተከትሎ ነው አስከትሎ?

አንድ ሌላ ታሪክ ልጩም፡፡ "... የጌራራ ንጉሥ አቢሜሌክ መልአከተኛ ልከ ሣራን ወሰዳት፡፡ አግዚአብሔርም በአንድ ሌሊት ወደ አቢሜሌክ መጥቶ፡ 'እነሆ፤ በወለድሃት ሴት ምክንያት ምውት ነህ፤ እርሷ ባለ ባል ናት' አለው፡፡ አቢሜሌክም ገና አልደረሰባትም ነበርና ... 'እንተ ይህን ያደረግኸው በቅን ልቦና መሆኑን ዐውቄአለሁ፤ በእኔም ላይ ኃጢአት እንዳትሠራ የጠበቅሁህና እንዳትነካትም ያደረግሁት ለዚሁ ነው'" አለው (ዘፍ. 20፡1-7 ሥርዝ የተጨመረ)፡፡ ከዐውዱ መረዳት እንደሚቻለው፡ ሣራ በአቢሜሌክ ቤተ መንግሥት ቢያንስ ጥቂት ቀናት እለቆጥራለች፡፡ አቢሜሌክ ወድዷት ነው ሣራን ያስወሰዳት፡፡ ግን ገና አልደረሰባትም፡፡ ለምን? ሊነካት እንዳይችል ተደርጎ ነበር - "ምውት" ሆኖ ነበር፡፡

አግዚአብሔር በዚያን ዘመን በጴጥሮስ፡ በሐና እና በአቢሜሌክ እንደዚያ ካደረገ፡ በዚህ ዘመን ደግሞ በበቀለ እንደዚህ እንዳያደርግ ምን ይከለክለዋል? እና ማን ነው በመጀመሪያ ወደ ሕይወቴ የገባው? ገነት? ወይስ ጌታ? መጨረሻ ላይ ከሆነው ነገር ቅደም ተከተል አንፃር ብቻ ከታየ፡ ቀድሞ የገባቸው ገነት ናት፡፡ እሱ ግን፡ የታሪኩ መጨረሻ እንጂ የታሪኩ መጀመሪያ አይደለም፡፡ ታሪኩ ከጀመረ ቆይቷል፡፡ በጣም ለረዥም ዘመን ወደ ኋላ ይሄዳል፡፡ በጌታ እና በገነት መካከል፡ እርስዎ በሌላችበት እና ያለ እርሷም ዕውቀት የተደረገ የሆነ ስልታዊ ቅንጅት (STRATEGIC ALLIANCE) ነበረ - ልኬን ለማሳያ፡

ፈቃዴን ለመርቻ፡ በፊን ለማስከፈቻ፡፡ ጉልበቴን ለማስበርከክ፤ ንጉሤን (እኔነቴን) ለመማረክ፡፡

ይህም ሁሉ ሆኖ?

ሰው ሲ. ኤስ. ሉዊስን፡ ፍራንሲስ ሼፈርን፡ አዝ ጊነስን፡ ወዘተ. ካነበበ በኋላ፡ እነዚህንም መጻሕፍት እጅግ ከወደዳቸው በኋላ፡ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ለማመን ጊዜ ሊወለድበት ይችላል? ሰው መጽሐፍ ቅዱስ የአግዚአብሔር ቃል እንደ ሆነ ከተረዳ እና ካመነ በኋላ፡ ሕይወቱን ለጌታ ከመለጠት ሊዘገይ ይችላል? ሰው በሰባት ወራት ልዩነት ውስጥ ሁለት ጸሎቶችን ጸልዮ እና ሁለቱም ጸሎቶቹ በድንቅ ሁኔታ ተመልሰውለት፡ ጸሎት መጸለዩንም ሆነ የጸሎቱን መልስ መቀበሉን ፈጽሞ ሊረሳ ይችላል? ይገርማቸው ይሆናል፤ እኔ "ገን እንደዚያ ነበር የሆንኩት፡፡

ይሁችን ምዕራፍ ለመጻፍ ቅድመ ዝግጅት በማድረግበት ጊዜ፡ ካናዳ የሚኖረውን ሚስተር ፋርገርን ሁለት ጥያቄዎችን በኢ-ሜይል ጠየቅሁት፡፡ አንደኛ "እንተ ወደ አለታ ወንዶ የመጣኸው መቼ ነበር?" ሁለተኛ "እንተ በዚያን ጊዜ የዕለት ሁኔታዎችን የምትጽፍበት ማስታወሻ (DIARY) ሳይኖርህ አይቀርም እና ለመጀመሪያ ወደ ቤትህ የመጣህበት ቅዳሜ ምሽት መቼ ነበር?" ሚስተር ፋርገር በማግሥቱ መለስልኝ፡፡ ከቀድሞ ጀምሮ፡ የሆነውን ሁሉ ለልጆቻቸው እና ለልጅ ልጆቻቸው ለማቆየት በሚል ዓላማ፡ የዕለት ሳይሆን "የሳምንት ሁኔታ" ይጽፉ እንደ ነበረ ገለጸልኝ፡፡ እነዚያ ጽሑፎች አሁን ተሰባለበው ብዙ ትጻች እንደ ወጣቸው እና እንደ ተጠረዙም ነገረኝ፡፡

በቅጽ 3 ገጽ 132 ላይ፡ እንደ ጎርጎሳውያኑ አቆጣጠር በ1973 በኢትዮጵያው አዲስ ዓመት የመጀመሪያ ቀን አለታ ወንዶ እንደ ገቡ ተመዝግቧል፡፡ መስከረም 1 ቀን 1966 ዓ.ም. ማለት ነው፡፡ አሁንም በቅጽ 3 በገጽ 134 ላይ "የባንኩ ትርንጫፍ ሥራ አስኪያጅ ቅዳሜ ለጥቴምበር 29 ቀን 1973 ምሽት ላይ ወደ ቢታችን መጣ" ተብሎ ተጽፏል፡፡ ይኸ ደግሞ በዚያው ዓመት መስከረም 19 ወይም 18 ማለት ነው፡፡ በገጽ 133 ላይ ደግሞ "የእንተ እና የገነት ቆንጆ ፎቶግራፍ አለ" አለኝ፡፡ በዚያን ጊዜ እንደዚህ ያሉ ማስታወሻዎችን የመያዝ ልምድ ስላልነበረኝ፡ እነዚህ ለእኔ በጣም ጠቃሚ መረጃዎች ነበሩ፡፡ እኔ ነገሩ ከሆነ ከ37 ዓመታት በኋላ ነው እያለታወስኩ የምጽፈው፡፡ እርሱ ግን ነገሩ በሆነ ቢረዝም በአንድ ሳምንት ዕድሜ ውስጥ ነው ጽፎ ያስቀመጠው፡፡

እነዚህ መረጃዎች፡ ከሚሰተር ፋርገር ጋር የተገናኘው በመለኮታዊ ቀጠሮ ነው የሚለውን እምነቱን የበለጠ አጠናክረውልኛል። እኔ "መጨረሻዬ" ላይ በደረሰኩበት በዚያ ምሽት፡ ሚስተር ፋርገር በአለታ ወንዶ ገና ሦስት ሳምንታት እንኳን በቅጡ አልሞላውም ነበር። አግዚአብሔር በቀጥታ ለእኔ ሊል በዚያን ጊዜ እንደ ላከው ነው የምረዳው። አግዚአብሔር በአንዲት ግራ የተጋባች፡ ገናም የበለጠ ግራ ልትጋባ ባለች፡ ነፍስ ዙሪያ የመጨረሻውን ከበባውን እያደረገ እንደ ነበረ ነው የማስተውለው።

- በምድረ በዳ በጥማት፡
- የነፋስ ጩኸትም በሞላበት ውድማ አገኘው፤
- ከበበው፡ ተጠነቀቀለትም፤
- እንደ ዐይኑ ብሌን ጠበቀው።
- ንስር ጫጮቹን እንደሚያወጣ፡
- በአነርሱም ላይ እንደሚሰፍፍ
- ከንፎቹን ዘርግቶ ወሰዳቸው፡
- በከንፎቹም አዘላቸው።
- አግዚአብሔር ብቻውን መራው፤
- ከእርሱም ጋር ሌላ አምላክ አልነበረም።

ተብሎ እንደ ተጻፈው ማለት ነው (ዘዳ. 32፡10-12)።

እርግጥ፡ በዚህ ወቅት ለማመን የዘገየሁት ለማመን ካለመፈለግ የተነሣ አልነበረም። እንደ ሰው ሳየው፡ ለመዘግየቱ ዋነኛው ምክንያት፡ ማድረግ ያለብኝን እንድ፡ ሁለት፡ ብሎ የሚያስረዳኝ ሰው በአጠገቤ ስላልነበረ ይሆናል። ሚስተር ፋርገር ፈጽሞ ስብከኝ እያወቅም። አግዚአብሔር ቀጠሮ የያዘልኝ ሊሰብከኝ ከማይፈልግ ሰው ጋር ከሆነ፡ ወደ አራሱ ሊያመጣኝ የፈለገበት መንገድ፡ የሰብኩኩ መንገድ ባይሆን ይሆናል። ገነት እና እኔ በዚያች ዕሑድ ወደ እነ ሚስተር ፋርገር ቤተ ክርስቲያን የሄድን ቢሆንም እንኳን፡ ያ የመጀመሪያችን እና የመጨረሻችንም ነበር።

መስከረም 19 ወይም 18 ቀን 1966 ዓ.ም. ከሚስተር ፋርገር ጋር ተገናኘሁ። በማግሥቱ ዕሑድ የሃል ሊንድሴይን መጽሐፍ ማንበብ ጀመርኩ። መጽሐፉን እንብቤ ሳልጨርስ፡ የይሐቀ ምስክር ላለመሆን ወሰንኩ። ከዚያም ሌሎች

መጻሕፍትን እነበብኩ። እነዚያም መጻሕፍት፡ መጽሐፍ ቅዱሱ የአግዚአብሔር ቃል ነው ብዬ አንዳምን አደረጉኝ። ይህ ሁሉ እጅግ መልካም ሆኖ እያለ፡ ጌታን የተቀበልኩት ግን መቼ ነው? ሕይወቴን ለክርስቶስ የሰጠሁት እና እርሱንም መከተል የጀመርኩት ግን መቼ ነው?

ሰው፡ ካለመዳን ወደ መዳን፡ ከጨለማ ወደ ብርሃን፡ ከኩነኔ ወደ ጽድቅ፡ ከዲያብሎስ ልጅነት ወደ አግዚአብሔር ልጅነት፡ የሚሻገራት ቀጭን መስመር አለች። ሰው አሷን መስመር የሚሻገራት ከኃጢአቱ ንስሐ ገብቶ፡ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ሲያምን ነው። ጌታ አራሱ ለኒቆዲሞስ "ማንም ዳግመኛ ካልተወለደ በቀር የአግዚአብሔርን መንግሥት ሊያይ አይችልም" ብሎታል (ዮሐ. 3፡3)። ሰው ዳግመኛ የሚወለደው ደግሞ ጌታን ሲቀበል ነው (ዮሐ. 1፡12-13)። እና እኔ ታዲያ መቼ ነው ዳግመኛ የተወለድኩት? አዎ፡ ስለ ክርስቶስ ዐውቃለሁ። ሆኖም ስለ ክርስቶስ ማወቅ እና ክርስቶስን አራሱን ማወቅ ሁለት የተለያዩ ነገሮች ናቸው። ስለ ዳግማዊ ምኒልክ ብዙ ዐውቃለሁ። እርሳቸውን ግን በጭራሽ አላውቃቸውም።

ክርስቲያን ከሆንኩ በኋላ የጻፍኳቸው፡ ከመቃጠል የተረፉ፡ ግጥሞች አሉኝ። ከእነዚህም የመጀመሪያው "ፍልስፍና ፍርስራሽ ላይ" ብዬ የሰየምኩት፡ በጥቅምት ወር 1967 ዓ.ም. የጻፍኩት ነው። እሱ ግጥሜ ነው ጌታን መቼ እንደ ተቀበልኩ ፍንጭ የሰጠኝ። ሚስተር ፋርገር የሚያውሰኝን እነዚያን ግሩም መጻሕፍት እያነበብኩ፡ መጽሐፍ ቅዱሱም የአግዚአብሔር ቃል እንደ ሆነ እያመንኩ፡ ጌታን ግን ሳልቀበለው፡ ለሌላ አንድ ዓመት ያህል ቆይቻለሁ ማለት ነው። በዚህ አንድ ዓመት ጊዜ ውስጥ ሞቼ ቢሆንስ ኖሮ? የምሄደው ወዴት ይሆን ነበር? ማለቱ ነው። እንደዚያ ባይሆንማ፡ ታዲያ "እነሆ፤ ትከከለኛው ሰዓት አሁን _____ ነው፤ የመዳንም ቀን አወጣ ለምን ተባለ? (2ቆሮ. 6፡2 ሥርዝ የተጨመረ) የነበርኩበት ድንዛዜ እቤት ብርታቱ! ጌታም እኔን የታገሠበት፡ እቤት ትዕግሥቱ!

ግጥሙን ከጻፍኩት በኋላ፡ በብሥራተ ወንጌል ፊደሉ ዘወትር መጽሐፍ ቅዱስ ሊያስተምሩ ለምስማቸው፡ ለአቶ ተስማ ደምሴ ላከሁላቸው። ለእርሳቸው የላከሁት፡ እንደኛ ትምህርታቸውን በጣም ስለምወደው ነው። ሁለተኛ እርሳቸው የኢትዮጵያ ብሔራዊ ባንክ ሠራተኛ መሆናቸውን ስምቻለሁ። እና እንድ ከሃዲ

የነበረ የባንክ ሠራተኛ፤ እማኝ በመሆኑ ደስ ይላቸዋል በማለት ነው። ሦስተኛ ግጥሙን ከፊደሉው ፕሮግራማቸው በአንደኛው እንዲነበብ እንዲያደርጉልኝ ነበር። ይህንኑም በሸኒ ዐይነት ደብዳቤ ገልጮላቸዋለሁ ይመስለኛል። ሆኖም ግጥሙ አልተነበበም። ከብዙ ዓመታት እና ከአቶ ተለማም ጋር በደንብ ከተዋወቅን በኋላ፤ ግጥሜን ምን እንዳደረጉት ጠይቄአቸው ነበር። በፍጹም እንዳልደረሳቸው ነው የነገሩኝ። እምኛቸዋለሁ። ትንሽ ከረካከሜአት፤ ይህቻት፡-

ፍልስፍና ፍርስራሽ ላይ

ፍልስፍኖቼ ሁሉ

"ፍልስፍኖቼ" ልበላቸው እንጂ፤

ምንም እንኳን፤ እንዳቸውም ከኔ ባይፈልቁ

ሁሉም ቢሆኑ ቅጂ።

እና ፍልስፍኖቼ ሁሉ

ሰርከ ሲተናነቁ፤

እንዳቸውም አልቀሩ

ሁሉም አለቁ።

ዕርቀ ሰላም በመላላቸው ወርዶ

እብረው ይኖሩልኝ ይመስል፤

ዘወትር እነርሱን ስሸመግል -

የምይዘው፤ የምጨብጠው አጥቼ፤

"ባንድ ራስ ሁለት" ሳይሆን

ሠላሣ "ምላስ" አውጥቼ።

ባንድ ፊት

ሳይንስ በከሰተው ሁሉ ማመን የምወድ፤

በሌላ ፊት ሳይንስ ከሣቴ-አውነት እንጂ

ገባሬ-አውነት እንዳይደለ የማልከድ።

ባንድ ፊት "የጦጣ ዘር ነኝ"

የምል ዳርዊናዊ፤

በሌላ ፊት የማይገባኝ

ያለ ሰበብ የሆነ ጠንቅ ኅላዌ።

ባንድ ፊት "የሰው ዘር ነኝ! ያለም ዜጋ!"

የምል ደፋር

የቀለምን፤ የቋንቋን፤ ቅጥር ጥሼ፤

የእምነትን አድሞ፤ የባሕልን ባጥ አፍርሼ።

"የወንዜ ልጅ ወገኔ"፤ ስል ወዲያው ልገኝ

መሬቷ ላይ የውሸት ወሰን ጭሬ፤

"ብሔረተኛነት" የሚሉት

የወፍ ጎጂ ወንክሬ።

ባንድ ፊት ለው አካባቢውን አልፎ

ሕዋን እና ሕዋውያንን ገና አሸንፎ

ለጥቅሙ እንዲያውላቸው

ለምቸቱ፤

የማልጠራጠር በቸሎታው

በማያልቀው ብልሃቱ።

በሌላ ፊት የሰው ዘር

አንድ ጊዜ፤ አንድ ቦታ፤ ዱሮ -

ቀምሶት የነበር

የተሟላ፤ ፍጹም ኑሮ -

አልረሳህ ብሎት

ዕረፍት እጥቶ

በትዝታው፤ በሰቀቀኑ -

ከሚዋትት በቀር፤ በሕይወታዊ-ቅጽበት ዘመኑ

እራሱን እና አካባቢውን ገዝቶ

መኖር የሚችል፤ የማይመለላኝ ከቶ።

ባንድ ፊት ስለ ነጻነት፤ ስለ እኩልነት

የምለፈልፍ፤ የተባለውን ሁሉ የማስተጋባ፤

"ከምን ነጻ?" በሚል መግት

ወዲያው መልሼ፤ ራሴን በራሴ፤ ግራ ላጋባ።

ከልጁ በላይ እናቱ፤ ታላቅ ወንድሙ፤ መምህሩ

ከናትዬ በላይ ባልዬው፤ ጎረቤቱ፤ ማኅበሩ

ከባልዬው በላይ አሠራው፤ ጎብረተ ሰቡ
ካሠራው በላይ መንግሥቱ፤ መመሪያው፤ ደንቡ
ከመንግሥቱ በላይ መንግሥታቱ፤ ዓለም-አቀፍ ፖለቲካ
ዓለም-አቀፍ ኤኮኖሚ - ያንን ሰጠኝ፤ ይህን አንካ
ከመንግሥታቱ በላይ ፊደሉ፤ ቴሌቪዥን፤ ጋዜጣ
"ፓብሊክ ኦፒንዬን" - ሥልጣኔ አመጣሹ ጣጣ።
ከዚያ ሁሉ በላይ አይራራ ተፈጥሮ
በጠኔው፤ በቁንጣኑ፤ በምጡ
በሳተ ገሞራው፤ በምድር አንቀጥቅጡ
እያፈራረቁኝ በምትቀጣው ዓለም
በፀሐይ፤ በዝናቡ፤ በነፋሱ፤
ትልቁ ጥያቄ "ነጻነት" ከሆነ
"ከምን ነጻ?" ነው መልሱ።

አንዲህ በተራራቁ፤ ልዩነታቸውን ሊያጠቡ
ሊቃረቡ፤ ሊገናዘቡ
በማይችሉ፤ ቸኮ አሳቦች መሐል፤ ነፍሴ ተወጥራ
አለው ጠፍቶኝ፤ አደርገው ገብቶኝ ግራ
ስቀርበው የሚርቅ
መልኩን፤ ሰሙን፤ የሚዘባርቅ
ምትኅታዊ ግብ በርቀት እያስተዋልኩ
በማይራመዱ አግሮቼ ተውተረተርኩ
አልፍ፤ አፎይ! ግን አላልኩ።
ደኅና ሰንብት! ትካዜ
የሚሹትን ሳያውቁ የመፈለግ
አንዲያው የመቅበዝበዝ አባዜ።

በሞተ ምኞት አፊሳ
በተቀበረ ተስፋ መካን ላይ እያቀረቀርኩ
የሌለ ድምፅ ላዳምጥ
የማይሰሙ ጆሮቼን ቀሠርኩ
ደኅና ሰንብት! ከንቱነት
ከየት መጥተው፤ ወዴት እንዲሄዱ አለማወቅ

"ሕይወት" በሚሰኝ ወጥመድ ተይዞ
"ዓለም" በሚሉት ወህኒ መማቀቅ።

ከመፀነሱ
እስከ መፍረሱ
ለኅልቁ-ወ-መሳፍርት እጋጣሚዎች
ለተዳረጉኝ ነፍሱ
"ባለቤቷ እኔ ነኝ" ባይ
ምንኛ ግብዝ ነው አርሱ
በራስ መታመን ደኅና ሁና!
በሞገዱ ላይ
ምን ሥልጣን አለው ጣና?

ለበጎ እና ለከፋ መለያ
ለልክ እና ለሰህተት ማረጋገጫ፤
ለሕይወቱ መመሪያ
ቋሚ ዕቅድ፤ ዘላቂ አቅጣጫ
የሌለው
በድቅድቅ ጨለማ፤ በዳበሳ የሚጓዝ ሰው
አሰገድዶ
ወይ እግባብቶ
ሌሎችን እስከትቶ
ይመራኛል አልልም
ወደ ድል፤ ወደ አርካታ፤
ደኅና ሰንብት!
ከንቱ አለኝታ።

የባቢሎን፤ የግሪክ፤ የሮማ፤ ሥልጣኔዎች
ምን ቢረቁ፤ ምን ቢደምቁ
ሰው-ሠራሽ ነገሮች
መውደቅ ነበረባቸው፤ ወደቁ።
የኛይቱም ትወድቃለች፤ እንደ ቀደሙቱ
መካከለኛው ምሥራቅ ቢሆን ምክንያቱ

ኢንፍሌሽን፥ ወይም ፖሎሽን
ወይም ፖፑሌሽን ኤክስፐሎሽን
እኮ ምንድነው ሥጋቱ?
ደኅና ስንበት! መታወክ፤
ሰዎች መሣሪያ አንጂ፥ ሠሪም አይደሉ ታሪክ።

ግዙፍ ሕጻጽ አለበት
"ተፈጥሮ ጥንተ-ዓላማ የለውም" ማለት
አምን ላይ ቆሞ አማትሮ
ያዩዋል?

ንድፍ አንዳልነበረው ተፈጥሮ?
ማነው ደስተኛ? ለምን?
ከዓሣ አንበሪ እና ከዓሣ?
ከበግ ግልገል እና ከጥንብ አንሣ?
አይሻለንም ነበር? ወዲያ ቀርቶብን አአምሮ
ፀጉራችን ባልተሸለተ ኖሮ?

"አይሻለንም ነበር?" አልኩ አንዴ?
አወይ ጉዴ!
ይሻል አይሻል

መጥፎ ይሁን ወይም ጥሩ
ላለምክንያት፥ አለምክንያት ተሠራሁ የሚል
አንደምን ሊያውቀው ነው ዳሩ?
"ናቹራል ሴሌክሺን" ደኅና ሁኒ!
አበባና ዐይን፥ አከናፍና አንጎል ሽላሚ፤
ሊሆን አይችልም፥ ደደብና ደንባራ አጋጣሚ።

እና ፍልስፍኖቼ አለቁ
ውስጤ ጭጭ፥ አረጭ ማለት ጀመረ፤
ግብግባቸው አበቃ
መረገጫቸው መሆኔ ቀረ።
ይህ ዕረፍት እና ጸጥታ
ለካ ኖሮታል የራሱ ጣጣ፤

ባዶነት ደግሞ በተራው
በቁሜ ሊውጠኝ ቃጣ።
እና አንድ ቀን፥ ተነሣሁና
ፍልስፍኖቼ ከተዋደቁበት ሜዳ
ገባሁ፥ ቁስላቸውን ላጠና
ማን በማን፥ ምኑ ላይ፥ እንደ ተጎዳ።

"ፍጹም ፍልስፍና ሰሻ፥ ሳልጎለምስ አርጅቼ
በሰንት ድካም ያገኘኋችሁ፥ ኢፍጹማን ጣዖቶቼ
የምታዛልቁኝ መሰሎኝ፥ ብከተላችሁ ተግቼ
ላንዴ እንኳን ክፉ ቀን ሳታስገፉ
ከመልዮን መንታ መንገዶች መሐል ጥላችሁኝ
እንዲህ ካጠገቤ ትጠፉ?
አዚቹ ቆሜ - በኔ፥ በናንተ፥ በሕይወት - ሳፌዝ
ይመሽ እንደ ሆን አንጂ፥ ይደነግዝ
በመልዮን መንታ መንገዶች መከራ
አላበድኩም ከእንግዲህስ ልሠማራ"

እያልኩ ስናገር ለተዋቁበት
ለተዋደቁበት አውድማ፤
ድንገት ቢታየኝ አወቅሁት
የውነት እምነቴ ይኸውማ!
በሕይወት ፍቺ ፍለጋ
እንዲያ ሰባዝን ጠፍቶ ከርሞ፤
ፍልስፍኖቼ ፍርስራሽ ላይ፥ አሁን
እጆቼን ዘርግቶ ቆሞ።
በፍቅር ዐይኖቼ እያየኝ
"ና! አንተ ደካማ!" አለኝ።፥
ለይቼ ዐወቅሁት በቃሉ
በቀራንዮው ቁስሉ።

ለመመለከርዎ በሰላላት?

ለሰ ለነዚያ ሁለት ጸሎቶቹ ያስታወስኩት ጌታን ካወቅሁ ከሁለት ዓመት ገደማ በኋላ ነው። ለሰ መጸለም ሆነ የጸሎቶቹን መልሶች ለሰ መቀበል ፈጽሞ አረስቴ ነበር። እነርሱንም ከፉው “ከመንገድ ዳርማው ልቤ” ላይ ነጠቃቸው ማለት ነው? ባስታወስኳቸው ጊዜ ግን፣ ከአንቅልፉ አንደሚነቃ ሰው ነበር የሆንኩት። ሁለቱም እስቤ እና አቅጂ የጸለይኳቸው ጸሎቶች አልነበሩም። ሁለቱም ተነድፎ የጸለይኳቸው ጸሎቶች ነበሩ። የነበረችባቸው ሁኔታዎች ገፍተዋት እና ገፈታትረዋት ጥግ ያስያዟት ነፍሴ፣ በ“አልሞት ባይ ተጋዳይ” ሊቃ የጮኸቻቸው የመጨረሻ ጩኸቶችዋ ነበሩ። ሁለቱም፣ “እግዚአብሔር የምትባል ካለህ!” ተብለው ነበር የተጸለዩት። በእግዚአብሔር የማያምን ሰው ጸሎቶች። ጸሎት መሆናቸውን ያላወቀ ሰው ጸሎቶች። ይሁኑ አንጂ፣ እግዚአብሔር የሰማቸው እና በድንቅ የመለሳቸው ጸሎቶች።

እነዚያ ጸሎቶች፣ በእኔ እኛ እና በአማርኛ ቋንቋ ይጻፉ እንጂ፤ የእኔ ነበሩ ብዬ መናገር አግዚአብሔርን መበደል ሆኖ ይለማኛል። እነዚያን ጸሎቶች በአፌ ላይ ያኖረ አግዚአብሔር አራሱ እንደ ሆነ ነው የማምነው። ሆኖ ብዬ ነው፤ “በአፌ ላይ ያኖረ” የምለው። ምክንያቱም፤ እነዚያ ጸሎቶች ከልቤ መውጣታቸውን አርግጠኛ አይደለሁም። ሰው እንድን ነገር አለብ ሊያደርገው አይደል “ከልቤ” የሚለው? እኔ ግን፤ የጸላይኩበት ቋንቋ አማርኛ በመሆኑ ለወሬ አይመችም እንጂ፤ “በልሳን” እንደ ጸላይኩ ያህል ነው የሚመሰለኝ። በምንም ዐይነት፤ እኔ እንደዚያ ያሉ ጸሎቶች ልጻልይ አልችልም። ከየት አምጥቼ? ከማን አይቼ? ወይለ ስምቼ?

የማልወደውን እና የማልለማማበትን ነገር እግዚአብሔር አስደረገኝ እያልኩ አይደለሁም። በፍጹም! በጣም ትክክል እና መሆን የነበረበትን ነገር ነው ያስደረገኝ። በዚያን ጊዜ ላደርገው የምችለው፥ ከጸሎት ውጭ፥ ከጸሎት የተሻለ፥ ሌላ ምንም ነገር አልነበረኝም። ሞት እና ሽረት ጠርዝ ላይ ነኝ። እንደዚያ በቋፍ ያለ ለው፥ ወደ እግዚአብሔር ከመጮኽ የተሻለ፥ ሊያደርገው የሚችለው ሌላ ነገር የለውም። እኔ ግን ያንን፥ ላደርገው አይደለም፥ ላሰበውም አንኳን አልችልም ነበር ማለቴ ነው። እግዚአብሔር፥ ጣልቃ ገብቶ፥ ሰላሰደረገኝ እንጂ።

ታዲያ ዘግይቼም ቢሆን፤ እግዚአብሔር እንዴት ያለ ታላቅ ነገር እንደ እደረገልኝ አስተዋልኩ። ባስተዋልኩም ጊዜ፤ እግዚአብሔር የዋለልኝ ውለታ ወለል ብሎ ታየኝ። በእንድ ጊዜ፤ ከሥጋ እና ከክፍስ ሞቶች ነበር የታደገኝ። በደስታ እና በምስጋና ተሞላሁ። በባለ ዕዳነት ሰሜት OVERWHELMED ሆኑኩ። (መቀላቀሌን ይቅር በሉኝ። በአብላጫው ከእኔ አለማወቅ፤ በእናሳው ደግሞ ከቋንቋው ደህነት ነው ሊሆን የሚችለው) ይህንን ነገር እንድ ቀን መመስከር ይኖርብኛል ብዬ አመንኩ። መቼ? እና እንዴት? በሚሉት ጥያቄዎች ዙሪያ ብዙ አሰብኩ፤ ብዙም ጸለይኩ። በመጨረሻ ላይ የደረሰኩበት ውሳኔ፤ ከገንት ጋር በትዳር ለዐሥራ አምስት አመታት አብረን ከኖርን በኋላ የሚል ነው።

“ለምን ሀሥራ እምስት ዓመታት?” ከቁጥሩ ጋር የተያያዘ፤ ምንም የተለየ ምክንያት የለኝም፡፡ ትንሽ በዕድሜ ከገፋን እና ምራቅ ከዋጥን በኋላ ብናደርገው ጥሩ ይሆናል ብዬ አስበኤለሁ፡፡ በመንፈሳዊ ሕይወታችንም ትንሽ ከበለልን በኋላ ቢሆን፤ ምስክርነታችን ከብደት ይኖረዋል ብዬ ገምቻለሁ፡፡ ትዳሮች ሁሉ በመጀመሪያዎቹ ጥቂት ዓመታት ውስጥ ያጋጥማቸዋል ሲባል የምስማቸውን ተግዳሮቶች ካለፍናቸው በኋላ ብንናገር ያምርብናል ብዬማለሁ፡፡ ማንም “የልጅ ነገር” እድርጎ እንዲያይብን አልፈለግሁም፡፡ አለከዚያ እጸልያለሁ፡፡ ለገነትም እነግራታለሁ፡፡

በሚቀጥሉት ዓመታት ውስጥ፡ ስለምስጢው ስለዚህ ምስክርነት ስጸልይም ሳለ ብም ነበር የቆየሁት። በቅርብ የምናውቃቸውን፡ በቁጥር 100 ገደማ የሚሆኑ ሰዎች፡ በምቹ ስፍራ እንሰበሰባለን - ቢያንስ ለግማሽ ቀን። በ40 ጀምረው ነው ቀስ በቀስ ወደ 100 የደረሰቱት። ምሳ እንጋብዛቸዋለን። መዝሙር አብረን እንዘምራለን። ቃለ አግዚአብሔርንም አብረን እንሰማለን። ከዚያም አግዚአብሔር ያደረገልኝን ታላቅ ነገር እመሰክራለሁ። በመጨረሻም አብረን ጌታን እናመሰግናለን። ሌላ ምን እመልስለታለሁ? ወይስ ምን እከፍለዋለሁ? (መዝ. 116፥12-14)

እግዚአብሔርም ይህንን ዕድል አንዳይነፍገኝ አጥብቄ ለምኚዋለሁ። “አንዲህ ብታደርግልኝ፤ አንዲህ አደርግልሃለሁ” አላልኩትም። ስለሌላ ምኒልከው አሉ ከሆነ፤ አልተሳልኩም። ሆኖም በእነዚህ ዓመታት ውስጥ፤ ይህንን ጉዳይ በተመ

ለከተ ያስብኩት ነገር ሁሉ፡ ለእግዚአብሔርም የተናገርኩት ነገር ሁሉ፡ ቢደማ መር ከሰለሰት እንደማይተናነስ ሆኖ ነው ስለኔ የሚሰማኝ፡፡ እና ይህንን ስለሰለፍን ለመከፈል ሳይርግ የነበረውን የእለምሮ ዝግጅት እያጠናቀቅሁ እያለሁ፡ ያልጠበቅሁት ነገር ተከሠተ፡፡

የገነት እና የአኔ ትዳር 15 ዓመት የሚሞላው በሚያዝያ ወር 1980 ዓ.ም. ነው፡፡ ትዳራችን እዚያ ከመድረሱ በፊት ግን፡ በምዕራፍ እንደ ውስጥ እንደ ተናገርኩት፡ መንገራገጭ ደረሰበት፡፡ አኔም እግዚአብሔር ያደረገልኝን ታላቅ ነገር ለመመሰከር እስቤው የነበረውን አሳብ በመጀመሪያ እዘገየሁት፤ በኋላም ትዳሩ ሲሠረዝ፡ እሳቡም አብሮ ተሠረዘ፡፡ እግዚአብሔር ግን፡ አሁንም፤ የጸሰይኩትን ጸሎት መለሰልኝ፡፡ መልሱ ይህች መጽሐፍ ናት፡፡ ይህችም መጽሐፍ፡ እኔ ለመመሰከር ከሰመንኩትም ሆነ ካሰብኩት ይልቅ እጅግ ሰፊ ናት፡፡ በእጭሩ፡ በእኛ እንደሚሠራው እንደ ኃይሉ መጠን ናት፡፡ ስለዚህም፤ በቤተ ክርስቲያን እንዲሁም በክርስቶስ ኢየሱስ፡ በዘመናት ሁሉ ከዘላለም እስከ ዘላለም ለእርሱ ከብር ይሁን፤ እሜን (ኤፌ. 3፡20-21)፡፡

ማስታወሻ

1. Edward B. Pusey (Translator)፤ "Confessions of St. Augustine", Cardinal edition, 1952. P 1
2. FRANCIS COLLINS, "The Language of God", Pocket Books, 2007 p 21.
3. ቀላማጅ ሰዎችን ለመግለጽ የምንጠቀምበት፡ "ባንድ ራስ ሁለት ምላስ" የሚል ብሄል በገራችን አለ፡፡
4. ኢየሱስ ክርስቶስ (ማቴዎስ 11፡28)